

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันจันทร์ที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๕ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) เล่ม ๑ พ.ศ. ๒๕๖๖

รายงานประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๙/๒๔๗๗ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันจันทร์ที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๗
เฉพาะที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ กล่าววา จันทน์มีสมาชิกมาประชุม ๑๑๓ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว รายงานการารประชุมสภา ฯ ครั้งที่ ๒๕-๒๖/๒๔๗๖ (สามัญ) สมัยที่ ๒ และครั้งที่ ๕/๒๔๗๗ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ซึ่งจะอ่านคู่ได้ ถัดจากงานเดชาธิการสภา ฯ แล้ว ถ้าไม่มีท่านผู้ใดคัดค้านจะได้ถือว่าสภา ฯ นับรองรายงานแล้ว เวียงข้าไปหน้าพเจ้าขอหาวิ ถึงอักษรย่อของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีในนามบัตร ซึ่งควรใช้ว่า "ส.ส.ผ." คือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือ "ส.ส." ทำนาม ทงนแต่ัวแต่้มติของที่ประชุม

ขุนเสนาบดีศักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าววา ส.ส.ผ. หมายความว่าอะไร

ประธานสภา ฯ กล่าววา ส. หมายความว่าสมาชิก ส. ครั้งที่ ๒ หมายความว่าสภา และ ผ. หมายความว่าผู้แทนราษฎร แต่สำหรับ

ความหมายที่ ๑.๑. คือเอาสภาพผู้แทนราษฎรไว้รวมเป็นคำเดียวกัน คง
เหลือแต่ ๑.๑.

ขุนศรีสุทนต์ ฎ. ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววา
เนื่องจากเหตุอะไรจึงได้มีบัญญัติเรื่องนี้

ประธานสภา ฯ กล่าววา คือวาเนื่องจากระเบียบที่รัฐสภาได้ออกมา
วา สำหรับผู้แทนตำบลที่ร่างพระราชบัญญัติว่าควรจะให้ม้เครื่องหมาย
เพราะฉะนั้น สภาชิกสภา ฯ เราควรจะมีเครื่องหมายอะไรสักอย่างหนึ่ง
ก็อย่าง ใครเขาเห็นนามบัตรจะได้รู้ว่านี่เป็นผู้แทนราษฎร และนอกจาก
นั้น ข้าพเจ้าจะได้เสนออีกอย่าง หนึ่งเมื่อถึงพระราชบัญญัติเครื่องหมาย
ของผู้แทนตำบล

นายสว่าง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดดงพญาดี กล่าววา เห็น
ว่าควรใช้อักษรเพียง ๑.๑. ๒ ตัวเท่านั้น เพราะถ้าใช้ ๓ ตัวจะเป็นการ
เหลือเฟือ

นายไต้ ปาณิกบุตร ขุนศรีสุทนต์ ฎ. วัชรอง

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าววา
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าตามที่เราเรียกกันมาก่อนว่า รัฐสภา ฯ นั้นเป็นอันที่ทุก
ท้องถิ่นด้วยเหมือนกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอว่าขอให้ใช้ ๑.๑.
สภาชิกรัฐสภา

ค. เทียม ศรีพิสิฐ วัชรอง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ก็คือที่ข้าพเจ้าเห็นชมาเก้ ใช้ตามคำ
พูดในรัฐธรรมนูญ ในรัฐธรรมนูญเราไม่ได้กล่าวว่รัฐสภา ดังที่ เรา
กล่าวว่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งนั้น

นายทองอยู่ พุ่มพุ่มน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่
สำหรับในอันที่มุ่งจะแก้ไข ในเมื่อมีนามบัตร ถ้าหากว่าจะไปใช้ก่อน จะ
ไปใช้ก่อน จะจัดของหรือไม จะถือว่ใช้เฉพาะในนามบัตรเท่านั้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ในที่นี้เราใช้เฉพาะในนามบัตร

นายเจมียัต หงส์ประภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
กล่าวว่ สำหรับอักษรย่อจะเป็นเยื้องตัวตามตัวตัวข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่เป็นสาระ ของอังกฤษเขาคง ๕ ตัวก็มี คือ เมมเบอร์ ออฟ รอยแลด
คอตเตจ ออฟ เซอร์เขียน ส่วนที่มีใจความว่สภาผู้แทนราษฎร มี
คำสำคัญอยู่ว่ สภา คำหนึ่ง แล้วอันผู้แทนราษฎรคำหนึ่ง แยกกันได้
เหมือนเนติบัณฑิตสภา เนติบัณฑิตสยามย่อมาเป็น น.บ.ส. เนติ ย่อมา
เป็น น. บัณฑิตย่อมาเป็น บ. สยาม ย่อมาเป็น ส. แต่คงให้เป็นที่
ชื่อสำคัญนั้นจำเป็นที่จะต้องย่อลง เพราะฉะนั้นจะไปย่อว่ ส. สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร คำว่สภา เป็นคำสำคัญคำหนึ่ง ผู้แทนราษฎร
เป็นคำสำคัญคำหนึ่ง ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าควรจะเอาเป็น ส. ส. ส.

หตวงกรนิติปริชา ร.ค.เนตร วัชรอง

นายมังกร ตามเสนกล่าว ว่า ในเรื่องใช้อักษรย่อที่ ยนาม^๕ ถ้าจะ
คำวิในเรื่องอักษรสยามแล้ว ขอให้ คำถึงเรื่องอักษรต่างประเทศด้วย
ว่าจะใช้อักษรอะไร ถ้าจะใช้ ตัวไทยเป็นตัวอังกฤษแล้ว ไม่ได้ความที่
เทียบ แต่ตามธรรมเนียมอังกฤษเขาใช้ เอ็ม. พี. ขอให้ที่ประชุมพิจารณา
ในข้อนี้ด้วย

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า จะส่งให้ใครไปพิจารณาหรือว่าจะ
พิจารณาในที่เพื่อตัดความให้สั้นเข้า

คุณตรีชูธรรมเทศน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว ว่า
โปรดพิจารณาในที่

คุณวรคำร์ตรีธรรมกิจ รับรอง

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า เป็น ๓ ญัตติ

คุณเด่นชาติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าว ว่า ข้าพเจ้า
เห็นว่าจะควรรอไว้ก่อน เพราะว่าเป็นเครื่องประดับกันนาน เพื่อสมาชิกจะ
ได้แปรญัตติบ้าง และเวลานี้ยังไม่ออก

คุณพิเคราะห์คดี รับรอง

นายเด็ดยศ หงส์ประภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
กล่าว ว่า ที่ข้าพเจ้าพูดเมื่อก่อน ข้าพเจ้าแสดงความเห็นเท่านั้น แต่
ส่วนมาก ข้าพเจ้าอยากจะให้ประธานถามว่า ถ้าหากว่าส่วนมาก ๘.๘.
แล้ว ก็แล้วกัน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ จะขอให้ลงมติก่อน ท่านผู้ใดเห็นควรว่จะรยไปก่อนหรือเห็นว่ควรจะพิจารณารวดเด็ยว่ขอให้ลงมติ

สมาชิกลงมเห็นว่ควรจะพิจารณาในบั้คนี้ ที่ประชุมตกลงว่ให้พิจารณาในบั้คนี้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นควรว่ใช้ว่ ส.ส.ม. โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือรับรอง ๒๗ คน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นควรว่จะใช้ ส.ส. โปรดยกมือขึ้นมีสมาชิยกมือ ๒๕ คน เป็นอันว่ให้ใช้ ส.ส.

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ก็เพื่อจะให้ช่วยกันแพร่หลายแก่ข้าราชการ ข้าราชการขออนุญาตหารือต่อสภา ฯ ทำเป็นแจ้งความแต่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ถ้าตามคำแนะนำของข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านก็จะได้อว่ ที่ประชุมอนุมัติตามที่ข้าพเจ้าร้องขอแล้ว

ขุนส่มาหาร หิระคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่ ที่จริงเรื่องนกเบงเวองเด็กน้อย แต่ถ่าเมื่อสภา ฯ รับรองว่เราจะใช้อักษรเป็นภาษาไทยแล้วแต่ ข้าพเจ้าขยาคจะขอความกรุณาว่สมาชิกรัฐสภาผู้แทนราษฎรเรามีกิจการ ซึ่งติดต่อกับ ชาวต่างประเทศ อยู่บ้างเพราขณะนั้น ข้าพเจ้าขอความเห็นอักษรย่อในภาษาอังกฤษหรือโรมันอะไรแล้วแต่ ว่เราควรจะใช้ย่อย่างไรหรือไม่

ประธานสภาฯ กล่าวว่า คิวอังกฤษที่เพรดเซนเคคฟ์ ออฟ เดอะ บีบีดี ออฟ แอสเซมบลี เพราะฉะนั้นถ้าจะใช้ก็ใช้เป็น ๓ คิว อาร์. พี. เอ.

ร.ต. เนตร์ พูนวิวัฒน์ กล่าวว่า รัฐธรรมนูญภาษาอังกฤษไม่ว่าอย่างนั้น ว่า ไมเนเบอร์ส ออฟ ดี แอสเซมบลี ออฟ เดอะ บีบีดี ที่เพรดเซนเคคฟ์

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นก็ใช้ เอ็ม. อาร์.

พระพิไลยสุนทรการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องใช้ แต่เมื่อมีอักษรโรมันแล้ว ก็ต้องมีอักษรจีนด้วย และมลายูด้วย

นายเดมยัต หงส์ประภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กล่าวว่า ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะใช้อักษรย่อ ไม่ได้ สำหรับภาษาอังกฤษ เพราะการที่จะใช้อักษรย่อคนอังกฤษจะไปเข้าใจอะไรได้ เขียน เอ็ม. อาร์. อังกฤษว่า เอ๊ะ อะไรก็ไม่รู้

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะขอให้ตั้งมติเสียหน่อยว่า เราควรจะใช้ชื่อภาษาอังกฤษด้วยหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นควรระย่อภาษาอังกฤษด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๒๔ คน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรจะย่อ ไขแต่
ภาษาไทยอย่างเดียวโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๒๕ คน เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงว่าไม่
ต้องม้อักษรย่อภาษาอังกฤษ

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ต่อไปรัฐบาลขอถอนญัตติร่างพระ
ราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยามแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๒) ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหารแก้ไขเพิ่มเติม พุทธ
ศักราช ๒๔๗๗ พร้อมทั้งบันทึกประกอบร่าง

นายรัฐมนตรี กล่าวว่า ในการที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยวินัยทหารแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ มานี้ ก็ด้วยเหตุที่
ว่าพระราชบัญญัติจัดระเบียบป้องกันราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๔๗๖
ได้เปลี่ยนแก้ไขมาเป็นร่างพระราชบัญญัติระเบียบป้องกันราชอาณาจักร
พุทธศักราช ๒๔๗๗ เพราะอย่างนั้นในหน้าที่รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม
จะต้องมีอำนาจลงโทษแก่ผู้กระทำผิดนั้น ในครั้งนั้นไม่มี แต่ว่าเมื่อ
ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขพระราชบัญญัติใหม่เป็น พ.ศ. ๒๔๗๗ แล้ว รัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่บังคับบัญชาทหาร - เพราะอย่าง
นั้นก็ต้องมีอำนาจลงโทษทหารได้ตามบังคับบัญชาชั้นต่าง ๆ ตามดำ
ริชั้นเช่นเดียวกัน จึงได้แก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหารมาเข้าที่
ประชุม แล้วขอแก้ไข ๗ ในบรรดาข้อที่ ๕ เป็นเลข ๖

ประธานสภาฯ กล่าวหา ในเรื่องเหตุการณ์ ท่านผู้ใดจะท้วง
ติงอะไรบ้าง ท่านผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
พิจารณาต่อไปโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าที่ประชุมตก
งให้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป

นายกรัฐมนตรี้ กล่าวหา ขอให้ส่งร่างนี้ไปให้กรรมาธิการ
พิจารณา

ประธานสภาฯ กล่าวหา รัฐบาลขอรับให้ส่งร่างนี้ไปให้
กรรมาธิการพิจารณา เมื่อไม่มีท่านผู้ใดเสนอความเห็นแย้งอื่น ข้าพเจ้า
ขอแนะนำว่าควรจะส่งให้กรรมาธิการประจำสัปดาห์ ๓ ไปพิจารณาต่อไป
แล้วให้เสนอแปรญัตติกภายใน ๗ วันจะพอหรือไม่ เข้าใจว่าคงจะไม่มีใคร
แปรญัตติอะไรมาถกมากนัก ถ้าไม่มีท่านผู้ใดคัดค้านจะได้ถือว่าประชุม
ตกลงตามที่ข้าพเจ้าแนะนำแล้ว ต่อไปร่างพระราชบัญญัติเพิ่มเติมบท
พุทธศักราช ๒๔๗๘ พร้อมทั้งบันทึก ก่อนที่จะรับหลักการข้าพเจ้าขอ
เสนอต่อที่ประชุมว่า ในสมัยนอกประชุมรัฐบาลได้เคยมีหนังสือมาตาม
ข้าพเจ้าว่าทางฝ่ายปกครองตามจังหวัดต่างๆ ต้องทราบว่ามีผู้แทน
ราษฎรให้มีเครื่องหมายอะไรเป็นที่ให้ประชาชนทราบบ้าง ในครั้งนั้นก็
ยังไม่ได้คิดว่าจะทำอะไรขึ้น แต่โดยอาศัยที่สมาชิกทุกท่านมีบัตรประจำ
ตัวสำหรับเข้าออกในสภาฯ ข้าพเจ้าจึงได้ตอบเป็นว่า เวลานี้ยังไม่ได้คิด

ทำอะไร เป็นแต่ได้คิดแบบเข็มได้เข็มหนึ่ง อย่างที่ข้าพเจ้าคิดและสมาธิก
 หลายท่านได้ใช้แล้ว แต่ว่ายังไม่มีการสังเกตบังคับอะไรนั้นอย่างหนึ่ง
 อีกอย่างหนึ่งหนังสือสำคัญของผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งให้มาเมื่อท่าน
 หลายได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎร ซึ่งเฉพาะมีแต่ประเภทที่ ๓ ส่วนประ
 เภทที่ ๒ ยังไม่มี ส่วนที่ส่งไปก็มีแค่บัตรเข้าออกในสภาฯ ซึ่งก็มีรูป
 คัดอยู่กับบัตรนั้นแล้ว ขอให้ทางฝ่ายปกครองติดต่อกรมบัตรประจำตัว
 เพื่อแสดงว่าผู้ส่งจะได้อบรม และในโอกาสที่รัฐบาลเสนอร่างพระ
 ราชบัญญัติเขตเทศบาลขึ้นมา ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะขยายหลักการ
 ไปให้ถึงสมาชิกผู้แทนราษฎรด้วย เพื่อจะได้เป็นพระราชบัญญัติอันเดียว
 กันเสีย แปลว่าเราปรับหลักการแล้ว ขยายหลักการไปให้ถึงสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎร แล้วส่งให้กรมการขยายจะมีท่านผู้ใดคัดค้านหรือ
 ไม่ ตามความที่ข้าพเจ้าแนะนำ แปลว่า จะหารูปไหนอย่างไรนั้น
 ก็มอบให้กรมการไปพิจารณาทีเดียว

นายทองอยู่ พนมพูนมี ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่า
 ก่อนที่จะรับหลักการ ข้าพเจ้าขอทราบประวัติประวัติอะไรสักเล็กน้อย คือว่า
 ในขณะที่ยังประชุม ข้าพเจ้าเองได้ออกไปแสดงปาฐกถาตามในที่ต่างๆ ๓๐
 กว่าแห่งแล้ว ได้พบกับผู้แทนตำบลต่างๆ มีผู้สนใจในเข็มของผู้แทนตำบล
 เป็นอันมาก การที่ผู้แทนตำบลจะได้เข็มนั้นจะได้ โดยทางจำหน่ายหรือ

ว่าจะได้รับแจกจากรัฐบาล ผู้แทนตำบลเป็นผู้ที่ซึ้งใจอยู่มากเวลานี้
 ถ้าหากว่าเขาได้ โดยทางแจกจากรัฐบาลแล้ว จะรู้สึกว่าเป็นเกียรติยศมาก
 นี้แหละ ข้าพเจ้าจึงนำความซึ้งใจของผู้แทนตำบลมาในสภาฯ นี้เพราะเขาถือ
 ว่าการให้เงินเป็นเกียรติยศอย่างยิ่งทีเดียว และผู้แทนตำบลนั้นโดยปกติ
 มีหน้าที่อย่างไรและเห็นอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงว่าหน้าที่
 อย่างไร คือโดยปกติของเด็อกผู้แทนจังหวัดมาลงในสภาฯ นอกจากนั้น
 มีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาเทศบาลในเมืองเทศบาลนั้น อีกข้อหนึ่งก็คือกระทรวง
 ข้าราชการขอรับให้เป็นสำรวจตรวจศึกษา อีกข้อหนึ่งในปกติผู้แทนตำบลมีส่วน
 เกี่ยวข้องกับราษฎรเป็นส่วนมาก ราษฎรที่มีหน้าที่ของราชการอะไรต่างๆ
 ก็มาให้ผู้แทนตำบลทำให้ หน้าที่ของผู้แทนตำบลก็เพิ่มขึ้นเป็นส่วนหนึ่ง
 เหยี่ยุญถ้าหากว่าจะจำหน่ายแล้ว เห็นว่าจะไม่เป็นของเหมาะสมสักหน่อย
 ถ้าแจกเป็นเกียรติยศนั้นแหละจะเป็นของทั้งสามทีเดียว และข้าพเจ้าอยากจะ
 ถามรัฐบาลว่าจำนวนเหรียญทั้งหมดเห็นมีอยู่ที่เท่าไร แล้วก็จะทำแต่เมื่อ
 ไรแล้วผู้แทนตำบลจะได้มีไว้และจะแจกเป็นเกียรติยศหรือว่าจะคิดราคาขาย

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอตอบแทนคณะเพราะเกี่ยวกับ
 หน้าที่ของสภาฯ คือว่าปกติของผู้ที่เสนอแต่งตั้งมีกล่าวไว้ชัดเจนว่า ซึ่ง
 รัฐบาลทำและจำหน่ายเท่าๆกัน มีปรากฏอย่างนี้ในบัญชีที่เสนอ

นายเซ ยูนพินซ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวว่า
 เท่าที่ท่านประธานได้พูดเมื่อก่อนว่า ในเรื่องพระราชบัญญัตินี้มีผู้แทน

คำบถนั้น^{๕๔} จะขยายหลักการให้ออกไปจนถึงเครื่องหมายของผู้แทน
 ราษฎรด้วยนั้น และจะให้รับหลักการกันเสียก่อนแล้ว จึงให้แปร
 ญัตติมา ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าเราจะรับหลักการเรื่องเพิ่มผู้แทนคำบถแล้ว ไป
 แปรญัตติเรื่องผู้แทนราษฎรจะนอกหลักการ จะแปรญัตติไม่ได้ ถ้า
 ให้คัดกรให้เข้าของญัตติออกไปแต่ก็ไปร่างมาใหม่ ให้เรียกว่าพระ
 ราชบัญญัติเครื่องหมายของผู้แทนราษฎรและผู้แทนคำบถ เมื่อร่างเป็น
 พระราชบัญญัติใหม่มาแล้วเรารับหลักการ และแปรญัตติกันดีกว่าที่
 เราจะแปรญัตติเรื่องเพิ่มผู้แทนคำบถ ให้ขยายไปถึงเครื่องหมายผู้แทน
 ราษฎรด้วยในเวลานี้ ซึ่งจะเป็นการผิดหลักการ

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ในเรื่องขยาย^{๕๕} ขยายได้ อย่างเช่นสมมาหารา
 ขอให้ขยายหลักการ นี้ไม่เป็นปัญหา ส่วนขยายนั้นขยายได้

๓. เทียม ศรัทธา^{๕๖} ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม กล่าวว่า
 ตามที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติเพิ่มผู้แทนคำบถนั้น และตามที่ท่าน
 ประธานได้กล่าวในที่ประชุมว่าซึ่งนั้นจะจำหน่ายให้แก่ผู้แทนคำบถ ความ
 จริงผู้แทนคำบถก็ได้เป็นผู้ที่เอาใจใส่ต่อราษฎรและเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติยศ
 ถ้าหากว่ารัฐบาลจะจำหน่ายเช่นนี้แล้วก็รู้สึกว่าจะเบียดเบียนเอาใจเป็นอัน
 มาก ถ้าเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ผู้แทนคำบถเป็นส่วนมากที่จะ
 ต้องการซื้อเพิ่มเพื่อมาประดับเป็นเกียรติยศของตัว ถ้าหากว่ารัฐบาลจะมี
 ความกรุณาให้เป็นเกียรติยศ นั้นแหละผู้แทนคำบถจึงจะมีควมพอใจ

สำหรับข้าพเจ้าถ้าหากว่ารัฐบาลจะจำหน่ายให้แก่ผู้แทนค่าบดแล้ว ข้าพเจ้า
ไม่ยินดี

ขุนวรดิษฐ์รัฐมนตรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
ในเรื่องเข็มระดับผู้แทนค่าบด เป็นที่เข้าใจกันอยู่แต่ที่ว่า เราจะตั้ง
ขึ้นเพื่อเกียรติยศผู้แทนค่าบด แต่ทว่าในเรื่องเข็มสำหรับผู้แทนราษฎรผู้
ใดที่เป็นผู้แทนราษฎรก็ย่อมทราบได้ โดยทางประกาศในราชกิจจานุเบกษา
อย่างหนึ่ง อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าคงประจำจังหวัดก็ได้ออกไปตั้งแล้ว
อย่างหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้แหละ จึงเป็นความจำเป็น อย่างไรก็ดี
เราจะมาบัญญัติชื่อผู้แทนราษฎรขึ้นอีก ขอประธานได้โปรดอธิบาย
อีกสักข้อ

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ขอให้ข้าพเจ้าอธิบายหรือ

ขุนวรดิษฐ์รัฐมนตรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
ให้อธิบาย

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายมาแล้วว่ ทาง
ฝ่ายปกครองต้องการทราบว่ทางฝ่ายผู้แทนราษฎรมีอะไรบ้างที่กระเป็นศรีของ
หมาย ข้าพเจ้าก็ได้ตอบไปแล้วว่ เวลานี้ยังไม่มีการเป็นคำคัญ
ขอให้ใช้บัตรประจำตัวเป็นศรีของหมายไปก่อน ยังไม่มีแน่นอนว่จะ
เขาอย่างไรเป็นศรีของหมายสำหรับผู้แทนราษฎรนั้นอน

ขุนวรดิษฐ์รัฐมนตรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
เพราะเหตุไ้รัฐบาลจึงต้องการมีศรีของหมายไว้เพื่อทราบ

น.ต. หลวงข้าราชการสวัสดิ์ ร.น. กล่าวหา การที่รัฐบาลต้อง
 การทราบเช่นนั้น ก็น่าจะเป็นเพราะเหตุว่าตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒-
 ๓๓ บัญญัติถึงการจับกุมตัวสมาชิก การหมายเรียก การนำมากักขัง
 เพราะฉะนั้นในการที่องค์การทราบก็เพื่อแสดงว่า หรือในการที่จะปฏิบัติให้
 เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าใคร่จะเสนอต่อไปอีกว่า
 บัญญัติที่จะพิจารณาในทบทวนเรื่องว่า ทางรัฐบาลได้เห็นร่างพระราช
 บัญญัติว่าด้วยเครื่องหมายผู้แทนราษฎรด้วยนั้น เพราะฉะนั้นที่ประชุม
 คณะรัฐมนตรีถึงเรื่องร่างพระราชบัญญัติอันนี้โดยฉะเพาะ ในการที่จะขยาย
 หลักการไปจนถึงเครื่องหมายผู้แทนราษฎรด้วยนั้น รัฐบาลซึ่งเป็นผู้
 เสนอก็ยังไม่ได้เห็นข้อความ ประสงค์ ในการที่จะยินยอมว่า จะให้ขยายหลัก
 การไปนั้นหรือไม่ อีกประการหนึ่งก็ยังมีข้อขัดแย้งกันในเรื่องว่า ผู้
 แทนราษฎรควรจะมีเครื่องหมายหรือไม่ เพราะฉะนั้นเพื่อให้สะดวก
 และไม่ให้เสียเวลาแห่งสภาฯ นี้ ข้าพเจ้าใคร่จะเสนอให้สภาฯ พิจารณา
 ฉะเพาะเครื่องหมายของผู้แทนตำบลเสียก่อน ส่วนเครื่องหมายสำหรับ
 ผู้แทนราษฎรจะมีหรือไม่ อันนั้นควรจะทำเป็นญัตติขึ้นมากครั้งหนึ่ง
 แยกออกจากตำแหน่งที่ ๒ นั้นนอกจากไม่เหมือนกัน กล่าวคือตำแหน่ง
 ผู้แทนราษฎรนั้นมีระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ ส่วนตำแหน่งผู้แทนตำบลนั้น
 ไม่มีระบุไว้ การที่กล่าวเช่นนั้นไม่ใช่หมายความว่าแบ่งชนแบ่งชน หา
 มิได้ ทั้งนี้เพื่อแสดงว่าควรอยู่คนละพระราชบัญญัติ ไม่ใช่อยู่ใน
 พระราชบัญญัติเดียวกัน

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่ในเรื่องเชิญผู้แทนตำบลที่ท่านประธานกล่าวว่าจะต้องทำแจก.....

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ขอให้อยู่ในประเด็น เด็ดในทางรัฐบาลเสนอว่า คงจะพิจารณาเรื่องนี้อย่างเดียวเป็นปกติต่างหาก เพราะฉะนั้นถ้าหากท่านมีความเห็นว่าควรจะรวมกันหรือแยกกันก็ว่ามา

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ในเรื่องเชิญสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎร ถ้าหากมีพระราชบัญญัติผู้แทนตำบลแล้วก็ควรควบไปด้วยกัน

ค. ยู่เกียง ทองดงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าวว่า ข้าพเจ้ามีความสงสัยในหลักการในพระราชบัญญัตินี้เป็นอย่างยิ่ง คือตามมาตรา ๕ บัญญัติว่าผู้แทนตำบลมีสิทธิที่จะระดับเข้ามาที่กล่าวในมาตรา ๓ ได้ตลอดเวลาที่อยู่ในตำแหน่ง แต่พอไปถึงมาตรา ๕ ผู้ใดไม่มีสิทธิระดับเข้ามาพระราชบัญญัตินี้ บังอาจระดับโดยบระสงค์จะให้เป็นที่เชื่องว่าเป็นผู้แทนตำบล จะต้องได้รับโทษ แล้วท่านผู้แทนตำบลมีเข้มนี่จะต้องระดับได้หรือไม่ได้ รัฐบาลจะเรียกกลับไปหรือว่าจะให้เขาคำรงตามเดิม ถ้าแม้ว่าผู้แทนตำบลเมื่อพ้นตำแหน่งไปแล้วยังระดับเข้มนี่ ก็เมื่อผิดตามข้อบังคับนี้ ข้าพเจ้าสงสัยในพระราชบัญญัติ

พระศุภยชาเรนทร์ราชโองการ กถาดว่า ในร่างพระราชบัญญัตินี้
ปรากฏชัดอยู่แล้ว เพราะว่าถ้าพ้นจากตำแหน่งเป็นผู้แทนตำบลตั้งก็
ประดับเข็มไม่ได้ กฎหมายจะเอาโทษแก่ผู้ประดับ มีได้เฉย ๆ ไม่ได้
กถาด

นายมังกร สามีเส้น กถาดว่า เรื่องปัญหาว่าควรประดับหรือไม่
เกณฑ์กฎหมายมีช้อยอยู่แล้วเวลานี้คือคนเก่าเวลาให้คนใหม่ ควรจะช้อย
หรือควรจะให้แก่คนผู้แทนราษฎรก็อาศัยผู้แทนตำบลคัดเลือกขึ้นมา ฉะนั้น
ผู้แทนราษฎรจึงควรจะได้รับของผู้แทนราษฎรนั้นช้อยแล้วไปแจกให้

ประธานสภา ฯ กถาดว่า ข้าพเจ้าจะขอให้พิจารณาปัญหาอันนี้
ก่อน คือว่า ควรจะให้พิจารณารวมถึงผู้แทนราษฎรด้วยหรือไม่ หรือ
จะพิจารณาแยกแต่เฉพาะผู้แทนตำบล ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะรวม
พิจารณารวมถึงผู้แทนราษฎรด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๒ ท่าน

ประธานสภา ฯ กถาดว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรพิจารณาแต่
เฉพาะผู้แทนตำบล โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๔๔ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงให้

พิจารณาดูเฉพาะผู้แทนตำบล

ประธานสภา ฯ กถาดว่า ท่านผู้ใดเห็นควรจะรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไปได้ โปรดยกมือขึ้น

มีตมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าที่ประชุมตกลง
ให้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

ประธานสภา ฯ กล่าวดำ นี้เป็นรูปเข้ม (ขุเข้มผู้แทนตำบล)
รัฐบาลบอกดำราคาราว ๓ สติง คอปัน จะพิจารณาตลอดเดียวหรือ
จะดำกระไร

พระคุดยธารณปรีชาใจท์ กล่าวดำ ขอให้พิจารณาตลอดเดียว

ประธานสภา ฯ กล่าวดำ รัฐบาลขอให้พิจารณาตลอดเดียว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวดำ การพิจารณาตลอดเดียวอย่างกรฐมนตรีผู้หนึ่งเสนอ จะถือว่า
เป็นรัฐบาลได้หรือไม่อย่างหนึ่ง แต่ข้ออย่างหนึ่งมีปัญหาเรื่องพิจารณา
ตลอดเดียว แทนที่อาจจะทำให้เร็ว ข้าพเจ้าคิดว่าตลอดเดียวพระราช
บัญญัติก็ไม่ได้เร็วแน่ เพราะฉะนั้นเพื่อจะให้งานรวดเร็วขึ้น ข้าพเจ้า
เห็นดำควรจะพิจารณาโดยส่งให้กรรมาชิก

นายกรฐมนตรี กล่าวดำ รัฐบาลไม่ขัดข้อง

ประธานสภา ฯ กล่าวดำ รัฐบาลไม่ขัดข้อง

นายทองอยู่ พนมพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวดำ
ข้าพเจ้ายังข้องใจอยากจะถามรัฐบาลสักหน่อย คือว่าเรื่องเข้มผู้แทน
ตำบล รัฐบาลจะจำหน่ายหรือจะให้ ทั้งเพื่อประโยชน์คือแผ่นดิน
ไม่ใช่ประโยชน์คือส่วนผู้แทนราษฎร เพื่อประโยชน์คือแผ่นดินแท้ ๆ

ที่เคี้ยว ข้าพเจ้าเห็นอันเพื่อประโยชน์อันมั่นคงจริง ๆ จึงได้แดงขึ้น
มาเช่นนั้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ถ้าพอตามญัตติเดิมละก็เป็นจำหน่าย
เป็นอย่างนี้คงต้องจำกัดไปตบนั้น เพราะฉะนั้นตามญัตติเดิมซึ่งผู้เสนอ
ญัตติขอให้จำหน่ายเท่านั้น วิบุบสลก็ไปพิจารณาตามญัตตินั้น ที่ประชุม
ได้อนุญาตแล้ว มีปัญหาว่าเราจะดัดให้กรรมาธิการชุดไหน เมื่อ
ไม่มีผู้ใดเสนอ ตามรายงานปรากฏว่ากรรมาธิการชุดที่ ๒ นั้นยังคงมี
งานเหลืออยู่อย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่แนะนำให้มอบให้
แก่กรรมาธิการชุดที่ ๒

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่
ชุดที่ ๒ น้อยอะไร

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ชุดที่เกี่ยวกับกรรมาธิการชุดที่ ๒
ชุดที่ ๑ ปกครองเป็นชุดที่ ๒

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่
ที่จริงเรื่องเกี่ยวกับเงิน ควรที่จะเป็นชุดที่ ๑

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ชุดที่ ๑ มีงานทำแล้ว

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่
ชุดเศรษฐกิจและการเงิน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า แล้วแต่ที่ประชุม

นายพัก ฌงขตา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรดิคคั กล่าวว่่า ขอให้เป็นชุคที่ ๓ และได้ทราบว่่ามีผู้นิตเด็ยวแทนัน

ค. ยู่เก็ยง ทองตงขา นายมงคด รัตนวิจิตร วับริง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า มีสมาธิขอเสนอขอให้ส่งไปให้ชุคที่๓ ตามที่ข้าพเจ้านะนำนข้าพเจ้าขอตอน ถ้าไม่มีใครคัดค้านจะได้ถือว่่าที่ประชุมหยอมตวมันัน ควรวพิจารณา กำหนดให้ผู้ส่งแปรญัตติภายใน ๓ วันเห็นระพอ

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน เป็นอนันว่่าที่ประชุมตกลงให้ส่งแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ร่างพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายลักษณะอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ฉบับที่ ๓

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่่า ในการที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ฉบับที่ ๓ แต่จก็พระราชบัญญัติแก้ไขวิธิการนาคความอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ฉบับที่ ๓ กับพระราชบัญญัติแก้ไขประมอดกฎหมายอาชญาทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ นั้นก็ด้วยเหตุที่ว่่าพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ฉบับที่ ๓ ว่่าให้ยกเลิกมาตรา ๓ แห่งกฎหมายลักษณะอาชญา ร.ศ. ๓๒๗ พ.ศ. ๒๔๕๓ แล้วให้ใช้ความตอ

ไปแทน “มาตรา ๓๓ ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลงอาชญาประหารชีวิต
 ท่านให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” การแก้มาตรานี้โดยเหตุที่เห็นว่าการประหาร
 ชีวิตโดยวิธีตัดศีรษะนั้นเป็นสิ่งทรมานอย่างถึง สยดสยองสำหรับ
 ผู้ที่ถูกประหาร ผู้ประหาร และผู้ทำหน้าที่ควบคุมโดยทั่วไป บางครั้งเป็น
 การทรมานอย่างน่าเวทนา เพ็ชฌฆาตบางคนของเราไม่มีความชำนาญพอ
 ในการนี้ มีการพันพาดบ่วงๆ บางครั้งมีเสียง โอดครวญอย่างน่าสงสาร
 เพราะแทนที่จะพ้นคอ ไปถูกบดกระชับบ้าง บนหลังบ้าง การเตรียม
 นักโทษก่อนประหารก็เป็นการใหญ่โต ซึ่งเป็น การทรมานมากขึ้นอีก คน
 นักโทษบางคนเป็นบ้าไป หรือเกือบเป็นบ้าไป อนึ่ง ค่าใช้จ่ายในการ
 จำ เพ็ชฌฆาต และเตรียมการงานครั้งหนึ่งๆ เป็นเงินมิใช่น้อย ถ้า
 เปลี่ยนเป็นวิธียิงเสียจะทุ่นค่า เสียหุ้ยมาก และจะไม่มี การทรมานดังข้างต้น
 และจะไม่เป็นที่น่าสยดสยองต่อใครมากนัก และไม่ต้องมีการเตรียม
 ใดๆ ไร อย่างมากก็เพียงพาไปยืนเอาผ้าปิดตาเท่านั้น จึงเห็นว่าควร
 เปลี่ยนวิธีประหารชีวิตเสียใหม่ มาตรา ๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๔ แห่ง
 กฎหมายลักษณะอาชญา ร.ศ. ๓๒๗ (พ.ศ. ๒๔๕๓) และให้ใช้ความ
 คัดไปแทน “มาตรา ๓๔ ถ้าจะลงอาชญาประหารชีวิตแก่ผู้ใดท่านให้
 เอาตัวไปประหารชีวิต ณที่ใด และใน เวลาที่เจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่ในการ
 นั้นจะเห็นสมควร แต่ห้ามมิให้เอาตัวไปประหารชีวิตภายในกำหนด ๓๐ วัน
 นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด”

นายเตียง ไชยภักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววาทะด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ได้กราบบังคมทูลพระกรุณาฯ มีความสำคัญ ๒ มาตรา คือ เกี่ยวกับการจัดประหารชีวิตอย่างหนึ่ง ซึ่งเดิมเราใช้วิธีหัวและตัดคอ บัดนี้มาใช้ยิงแทน ความประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิตก็เพื่อจะทำให้กลัว และทำให้บุคคลไม่อยากตาย เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปราม แต่เราจะมาหมุนในทางที่จะทำให้ตายเร็ว และโดยไม่ทรมาน เด็ดขาด แต่ข้อนี้ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะเข้าใจมาก ข้อที่เข้าใจมากคือ เกี่ยวกับสิทธิของพลเมืองที่จะได้รับพระบรมราชวินิจฉัยโดยอ้อมแก่จากในหลวง สิทธิอันนี้เป็นสิทธิของพลเมืองผู้ ซึ่งเป็นผู้ที่ต้องหา ครองอยู่คืออำนาจที่โทษถึงประหารชีวิตต้องผ่านถึง ๓ ศาล หรืออย่างน้อย ๒ ศาล คือในศาลอุทธรณ์ แต่ว่าจะมีใครถ่วงน้ำหนักได้ ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์หรือไม่ว่าการพิพากษาคดีนั้น จะเป็นไปโดยความเร็วหรือช้า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ก็คงจะไม่เป็นเช่นนั้น อาจจะมีพลังผลักดันได้บ่อยๆ ซึ่งเราจะได้พบบางกรณี ในหลวงเคยมีพระบรมราชวินิจฉัยตัดสินโทษ คนบางคนให้โทษลง คือไม่ถึงกับประหารชีวิต ซึ่งตามปกติคดีการให้ทรงพระกรุณาฯ เป็นพิเศษโดยเฉพาะพฤติการณ์ในคดีเช่นนั้น ซึ่งเราจะเห็นได้ในบางกรณี สิทธิอันนี้เป็นสิทธิของพลเมืองพวกเราเอง ควรจะช่วยกันระดมรักษาอย่าให้เสียไป ประการหนึ่งการที่เราจะทำใหม่...

มหากษัตริย์ สภาฯ เราก็ดึงมติออกกฎหมายเรื่องหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ คือ เรื่องที่ผ่านมาแล้ว ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรจะให้อำนาจอันคงเป็นอำนาจของกษัตริย์ที่จะทรงมีพระบรมราชวินิจฉัย เป็นครั้งที่สอง ครั้งหนึ่ง เพื่อความละเอียดในชีวิตของราษฎร ชีวิตของประชาชน เป็นส่วนที่เราควรจะต้องเคารพว่าเป็นชีวิตของคน

นายสว่าง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดลพบุรี กล่าวว่า ตามที่สภามาชิกกล่าวนั้นข้าพเจ้าขอสนับสนุนตั้งปรกฏความรัฐธรรมนุญมาตรา ๕๕ แต่ขอว่า พระมหากษัตริย์ทรงไว้ ซึ่งพระราชอำนาจที่จะพระราชทานอภัยโทษ ได้อย่างมาตรฐานซึ่งเป็นบทบัญญัติรัฐธรรมนูญชั้นต้นต่อสภา ฯ

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า ข้าพเจ้าไม่ได้เถียงว่าพระราชอำนาจอภัยโทษไม่มีอยู่ในรัฐธรรมนูญ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า ข้าพเจ้ารู้สึกมีความยินดีมากที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติแก้ไขประมวลกฎหมายอาชญาชนมา ทั้งนี้โดยแต่ก่อนเราใช้วิธีประหารชีวิตนักโทษด้วยการตัดศีรษะ ซึ่งเป็นกรนำทุกข์และนำภัยภัยของ มาบังคับ รัฐบาลเปลี่ยนใช้วิธียิงเป้า ก็เรียกว่ารัฐบาลให้การที่นำทุกข์และภัยภัยของน้อยไป ปัญหาเฉพาะหนาน ข้าพเจ้ายังมีข้อข้องใจอยู่ว่า นักโทษที่ถูกจำคุกตลอดชีวิต กับนักโทษประหารชีวิตนั้น ไย่ไหนจะ แรง กว่าในในความรู้สึกของข้าพเจ้าเห็นว่า นักโทษตลอดชีวิตนั้นแรงกว่า เพราะ

ต้องทรมานอยู่ในคุก ชั่วเวลาตาบอดไม่เห็นแสงสว่างของโลก ไม่ได้ติดต่อกับ
 คนภายนอกอย่างใดเลย ถูกกักขังตัดเส้นวิภาพ ถ้าข้าพเจ้าได้รับโทษเช่น
 นั้น ข้าพเจ้าสั่มครวญมาคิดว่า จะคิดคุกตลอดชีวิต แม้ว่าผู้คิดคุกตลอด
 ชีวิตนั้นจะมีทางได้รับอภัยโทษในเมื่อมีอภินิหารพิเศษมายังประการ เช่น
 งานบรมราชาภิเษก หรือในคราวที่เรามีรัฐธรรมนูญ ๒-๓ ครั้งคิด ๆ กัน
 มาแต่อดีต แต่การที่นักโทษถูกทรมานอยู่ในคุกนาน ๆ จำใช้ตรวน
 กระจุกกระจิกไม่ได้ อยู่ในห้องขังเป็นเวลายาวนานกับผู้ที่ต้องตายไปแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่านักโทษผู้ที่จำคุกตลอดชีวิตนั้น ได้รับโทษ รุนแรงกว่าผู้ที่ตาย
 ที่เดียว คนราเมื่อนักโทษถูกทรมานแล้ว เราจะต้องตายด้วยกันทุกคน
 แต่ถ้าผู้ใดมีชีวิตอยู่ ต่อกับเราน่าทรมานทรมานนั้น ก็ไม่น่ามี ชีวิต อยู่
 ข้าพเจ้ายังนึกว่า อยากจะให้ผู้ที่อยู่ท่าความวิบัติของ โลก ด้วย ประการ
 ต่าง ๆ และมีชีวิตอันแร้นแค้นไม่ต้องการอยู่ด้วยความลำบากต่อไป เมื่อเราได้เห็น
 ว่าคนทุก ๆ คนจะต้องตายนั้น แม้เราจะตายโดยวิธีใด ๆ เราก็ต้องตายแล้ว
 ทำไมเราจะต้องรับฆ่าเขาเสีย ถ้าแม้ว่าเราไม่ฆ่าเขา ๆ ก็ต้องตายอยู่ดี เพราะ
 ฉะนั้นในเรื่องที่ขยามเรา จนถึงเวลาขยามเรา จะ ยกเลิก การ ประหาร ชีวิต
 หรือไม่นั้นเป็นปัญหาที่ยิ่งกว่า ๆ นี้จะต้องวินิจฉัย โดยความเห็นของ
 ข้าพเจ้าเมื่อกฎหมายนั้นหมดสาระเพราะหน้าแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า การประหาร
 ชีวิตนั้นน่าจะได้ยกเลิกเสีย คงเปลี่ยนให้ มีโทษอย่างรุนแรงเพียงใช้จำคุก
 ตลอดชีวิต ซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าในบางประเทศก็ได้แก้

สมควรใหญ่ เพราะเรายังเห็นหลักการอันนี้ ส่วนในปัญหาที่ว่าเรา
 ควรจะมีการแก้ไขในเรื่องการบังคับคุมขังหรือไม่นั้น ข้าพเจ้ายังข้องใจ
 อยู่บ้าง ในเรื่องนอกรวมเวียนลัดที่ประชุมเพื่อให้ ใคร่ครวญดูบ้าง ว่า
 กฎหมายอันนี้เริ่มเดิมทีมาอย่างไรกัน มีประวัติมาโดยทางกฎหมาย
 อย่างไรกัน เมื่อก่อนเราในกฎหมายอาญาของเราได้อ่านนักโทษที่ต้อง
 โทษประหารชีวิตนั้นต้องกวมบังคับคุมขัง แต่ก่อนก็ดี หรือในวิธีพิจารณา
 ความอาชญา ซึ่งกล่าวควบคุมในทำนองเดียวกับ เราได้ให้ดูมาอย่างไร
 กัน ตามความเข้าใจของข้าพเจ้าคิดว่าอันนี้เนื่องมาจากมาจากประเพณี
 ดั้งเดิม คือว่าข้าพเจ้าเข้าใจว่าแต่ก่อน ๆ แต่ครั้งโบราณกาลนั้น พระ
 มหากษัตริย์พร้อมทรงพระราชอำนาจเป็นอย่างยิ่ง พระราชอำนาจอัน
 จึงเข้มแข็งมาจนถึงปัจจุบัน เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า เราเรียกท่านว่า
 เจ้าชีวิตก็เรียก นี่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเคยเป็นประเพณีมาแต่ครั้งเดิม แต่
 คงอยากจะเสนอต่อที่ประชุมว่าการที่เราจะเปลี่ยนแก่ประเพณีแต่ครั้งเดิมดัง
 นั้น จะสมควรหรือไม่ประการใดข้าพเจ้าขอให้ หันประชุมได้ ใคร่ครวญ
 ในการที่จะลงมติหรือไม่ด้วย ส่วนพระราชอำนาจตามที่รัฐบาลแถลงว่า
 กระเพาะพระมหากษัตริย์ เราได้ถวายพระราชอำนาจไว้ในเรื่องพระราชทาน
 อดภัยโทษตามรัฐธรรมนูญนั้น ข้าพเจ้าให้สงสัยว่าในการที่เราจะเลิกพิธี

กราบบังคมทูลทูลนั้น เกรงไปว่าจะไปเกิดแย้งขึ้นกับรัฐธรรมนูญในข้อที่ว่า พระมหากษัตริย์ทรงไว้ ซึ่งพระราชอำนาจที่ระพระราชทานอภัยโทษ แต่ผู้ ก็น่าจะได้มีข้อได้ คือรวมกันทั้ง ๒ อย่าง มีพระราชอำนาจในทาง ที่เกี่ยวข้องเรื่องประหารชีวิตก็มีพระราชอำนาจในการที่ระพระราชทานอภัย โทษ ของ ๒ อย่างนั้นน่าจะมีได้ด้วยกัน นี่เป็นความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าทั้ง ๒ อย่างนี้เป็นประเพณีเท่านั้น กฎหมายประเพณีนี้ เมื่อเราไม่มีควมจำเป็นแล้วเราไม่แก้ไขกัน ตามหลักในทางกฎหมาย เราเข้าใจกันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นกรฐมาตเด้นขอมาขอข้าพเจ้าไม่ คิดคำน เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะยืนยันว่าความเห็นของ ข้าพเจ้านี้ ถูกต้องหรือไม่ แต่ข้าพเจ้าเสนอให้สมาชิกทั้งหลายใคร่ครวญในการ ที่ระดมตรีบทหลักการที่หนึ่ง

น.ต. ทอดธำรงนาวาต์วิสต์ ร.น. กล่าวว่่า ก่อนที่จะอภิปราย ต่อไป ขอแก้ ในบันทึกประกอบร่างของรัฐบาลเล็กน้อย คือในหน้า ที่ ๓ เพื่อที่สะดวกในการพิจารณา เพราะเหตุที่ทำมาในไขว้เขวกันหมด ในหน้า ๓ ตั้งแต่บรรทัดที่ ๘ นับแต่ตอนล่างขึ้นไป พระราชบัญญัติแก้ไข วิธีพิจารณาความอาชญา พุทธศักราช ๒๔๘๘ ฉบับที่ ๓ แด่เกล้ามาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตราแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความมิโทษสำหรับใช้ ไปพดางก่อน ร.ศ. ๓๓๕ พ.ศ. ๒๔๓๘ นั้นด้วย ๓ บรรทัดขึ้นไปได้ ในหน้า ๒ ที่ขีดเส้นใต้ว่า วิธีพิจารณาความมิโทษสำหรับใช้ ไปพดางก่อน ร.ศ. ๓๓๕ คือในบันทึกประกอบร่างนี้ได้ทำอธิบายมารวมทั้ง ๓ ฉบับ คือ ๓ พระ

ราชบัญญัติด้วยกันแล้วก็ได้มาพิมพ์ไว้แจกแก่ชนชั้นไปบ้าง ในการ
 อ่าน ในการพิจารณาจึงเป็นการยากที่จะพิจารณากันได้ ถ้าแม่่วยก
 เอา ๓ บรรทัดไปได้ ในหน้าที่ ๒ ที่ขีดเส้นใต้แล้วก็จะเป็นการถูกต้องตาม
 ความประสงค์ ในการที่จะมีปรายกันนี้ หมายความว่าต่อเมื่อนายกได้
 ถวายประกอบร่างแล้ว ก็มีแสดงต่อไปว่าในการที่จะขอแก้ ๒ มาตรา
 คือในมาตรา ๓๓ กับ ๓๕ คือว่าในหน้า ๓ ตอนท้าย ว่า การแก้ไขยกเลิก
 ๒ มาตรานี้ก็เพราะมีความประสงค์อันแรกที่จะแบ่งเบาพระราชภาระในการ
 ที่จะต้องลงพระปรมาภิไธยพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ประหารชีวิต
 ซึ่งเป็นการสมควร ยิงที่ไม่ควรให้พระมหากษัตริย์ทรงรับ ผิดชอบด้วยใน
 เรื่องเช่นนี้ ประกอบด้วยเจตนาประเทศสยามดำเนินการปกครอง ในระบอบ
 รัฐธรรมนูญ การกระทำใดๆ ของพระมหากษัตริย์ต้องมีรัฐมนตรีรับ
 ผิดชอบอยู่โดยทั่วไปแล้วและตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๘ ก็มีบัญญัติว่า
 การตัดสินคดีความย่อมเด็ดขาดไปทางศาลอันเป็นอำนาจเฉพาะ เพราะ
 ฉะนั้นจึงหมดความจำเป็นที่พระมหากษัตริย์จะต้องพระราชทานพระบรม
 ราชานุญาตอีกครั้งหนึ่ง แต่อย่างไรก็ดีการยกเลิกบทบัญญัติข้างต้นหา
 ได้กระทบกระเทือนถึงพระราชอำนาจที่จะพระราชทานอภัยโทษตามมาตรา
 ๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามไม่ พระราชอำนาจนั้นยัง
 คงอยู่เช่นเดิม และเมื่อมีฎีกาขอพระมหากษัตริย์มาภายในกำหนด
 ๓๐ วัน นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุดก็ทรงพระราชทานพระบรมราช

วินิจฉัยได้ตามสมควรแก่พระมหากรุณา แล้วยกได้คดีเอามาตรา ๓๔ แห่งกฎหมายลักษณะอาชญาเต็มใจด้วยแต่ยกข้อไปนั้นก็ขอพระราชบัญญัติแก้ไขวิธีพิจารณาความอาชญา พุทธศักราช ๒๔๘๘ ฉบับที่ ๓ พุทธศักราช ๒๔๘๘ เมื่อตระหนักข้อได้ โปรดแก้ไขตามพลด้วย สรุปความว่าตามบันทึกความร่างก็มีอยู่ ๒ แห่ง คือพระราชบัญญัติในการที่จะยกเด็กมาตรา ๓๓ แห่งกฎหมายลักษณะอาชญาเต็ม กับในการที่จะแก้ไขมาตรา ๓๓ กับ ๓๔ แห่งกฎหมายลักษณะอาชญาเต็ม มีข้อที่ใครจะขอประทานในการชี้แจงสักเล็กน้อย ก็จะมีสมาชิกผู้หนึ่งแสดงถึงความประสงค์ว่าในการที่จะรับหลักการนั้นขอเปลี่ยนจากการตัดตัวจะเป็นหนึ่งเข้า ควรจะยกอาชญาประหารชีวิตที่เดิม ในประเทศสยามสำหรับเรื่องนี้เป็นปัญหาที่รัฐบาลไม่ได้ขอมวลก่อนแล้ว ก่อนที่จะแก้ไขข้อนี้ขึ้น ก็ได้ตั้งกรรมการชุด ๓ ประกอบด้วยผู้ชำนาญการทั้งด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายถ้อยอง กับ เซอร์ โรเบอर्टส์ฮอดเจนด์ ให้ทำบันทึกมาว่ารัฐบาลจะยกเด็กโทษประหารชีวิตในประเทศสยามจะเป็นการสมควรหรือไม่ กรรมการชุดนั้นและโดยเฉพาะนายถ้อยอง กับ เซอร์ โรเบอर्टส์ฮอดเจนด์ ได้ทำบันทึกขึ้นมาอย่างยืดยาว และได้มีการเปรียบเทียบกับอาชญาของนานาประเทศทั่วโลก แต่ที่สุดในบันทึกฉบับนั้น พอจะสรุปรวมความได้ว่ายังไม่ควรยกเด็กอาชญาประหารชีวิตในสยาม คณะรัฐมนตรีได้ปรึกษาดูเห็นชอบด้วย และให้รับเรื่องไว้ก่อน แต่ในบันทึกนั้นยังมีว่าแม้จะ

ไม่ควรระยอกเลิกการประหารชีวิตคดี ที่น่าจะใช้วิธีสมัยใหม่ หรือ
 เรียกว่าไซเอนติฟิค อย่างอเมริกา หรือต่างประเทศ เขาใช้เก้าอี้ไฟฟ้า
 บางประเทศก็ใช้วิธียิงเป้า รัฐบาลได้ซื้อเอาฉบับที่กษัตริย์นั้น จึง
 เสนอแก่มาตรา ๓๓ แห่งกฎหมายอาชญากรรม แทนที่จะประหารด้วยค้อน
 ค้อนหรือเอาไปยิงเข้าเสีย เรื่องเบบเช่นนั้น ส่วนสมาชิกผู้หนึ่งสงสัยไป
 ว่าจะเป็นการกระทบกระเทือนต่อพระราชอำนาจในการที่จะออกโทษตาม
 รัฐธรรมนูญนั้น ตามบันทึกของรัฐบาลได้มีไว้แล้ว ซึ่งเป็นหน้าที่ของ
 ที่ประชุมจะวินิจฉัยว่าจะสมควรฟังได้เพียงใด

นายสันติ เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าว
 ว่า ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงท้วงติงสมาชิกสงวนมาเฉพาะที่ได้ถูกขานอภิปราย
 เมื่อตอน ๕ โมงเย็นนั้นอยู่ทั่วไปว่า หลักรการที่มาตรา ๓๓ นั้น
 เป็นการชอบแล้ว ถ้าเช่นนั้นความขัดใจในตรา ๓๔ หรือหลักการ
 สักเป็ดอีกอันหนึ่งนั้น ถ้าวาทรม หลักรการอันนี้แล้ว เอาไว้ไปแปร
 ญัตติ ถ้าว่าไม่ชอบในมาตรา ๓๔ จะตัดออกเสียทั้งมาตรา ก็ย่อมจะ
 ทำได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ได้มีการอภิปรายกันถึงมาตรา ๓๔ ข้าพเจ้า
 เองก็มีความข้องใจอยู่บ้าง จึงอยากจะขอประทอนอภิปรายบ้างสัก
 เด็กน้อย เมื่อทนมสมาชิกหลายท่านอภิปรายถึง หลักรการของมาตรา ๓๔
 ในเชิงประวัติของกฎหมาย ความขัดใจของข้าพเจ้าก็เป็นอันหายไป
 แล้ว ทนข้าพเจ้าข้องใจในเชิงของพิศอชอฟ ในเชิงความรู้ดีทาง

ใจ เมื่อ^{๕๕๕}กษัตริย์มาชิกคนหนึ่งอภิปรายว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 มีพระราชอำนาจที่จะพระราชทานอภัยโทษ ตามมาตรา ๕๕ ข้าพเจ้า
 สงสัยว่าพระราชอำนาจนั้น ถ้ารัฐบาลไม่รับสนองพระราชโองการ
 จะเป็นอันทำได้หรือไม่ นี่เป็นข้อที่ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ ทั้งนี้เรื่องที่ว่า
 จะแก้กฎหมายนี้ในมาตรา ๓๕ เดิม ที่ว่าพวก นักโทษ ประหารชีวิต
 ไม่จำเป็น จะต้องให้เป็น พระราชกฤษฎีกา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 โดยไม่ต้องให้ทรงลงพระปรมาภิไธยนั้น ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ว่าถ้าหากว่า
 ประเพณีที่เราทำอยู่ มีดังนี้ไม่ขัดกับวิธี การปฏิบัติราชการ ตามรัฐธรรมนูญ
 แล้ว ก็มีประโยชน์อะไรที่เราจะแก้ ขึ้นใหม่นี้ ถ้าหากว่าวิธีที่เรา
 ปฏิบัติอยู่ในเวลานี้ไม่ขัดกับวิธี ตามรัฐธรรมนูญแล้ว ข้าพเจ้าไม่พูด
 ถึงเรื่องสิทธิคามที่ท่านผู้ แทนกรุงหัวตออุปถัมภ์ แต่ข้าพเจ้ามุ่งไปใน
 เรื่องที่ว่า แต่เดิมมาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชอำนาจที่จะ
 ลงพระปรมาภิไธยที่จะตั้งประหารชีวิตหรือไม่แล้ว ก็หมายความว่า
 คงมีพระราชอำนาจอันนั้นในเชิงที่จะทบทองหรือคัดค้าน ทั้งนี้ตามที่ขอแก้
 ใหม่นี้ ไม่มีพระราชอำนาจเช่นนั้น ก็หมายความว่าไม่ต้องให้มี
 พระราชกฤษฎีกาเช่นนั้นแล้ว ก็หมายความว่า การประหารชีวิตนักโทษที่
 มีโทษประหารชีวิตนั้น อาจจะทำได้ง่ายขึ้น จริงอยู่นักโทษที่มีโทษ
 อย่างอุกฤษฏ์ และศาลได้พิพากษาให้ประหารชีวิตนั้น ได้ผ่านการ
 พิจารณามาแล้วหลายชั้น ยังมาผ่านคณะรัฐมนตรีผู้ซึ่งมีหน้าที่บริหาร
 ให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นอีก แต่ถ้ามายว่าเราตีราคามนุษยแห่งแล้ว

ถ้าเราให้มีการวินิจฉัยมากกว่านี้เท่าไร ข้าพเจ้าเห็นว่ายิ่งดี เพราะ
 ฉะนั้นข้อที่ข้าพเจ้าสงสัยในเรื่องนอกนี้ เราจะตีราคาชีวิตของพดเมือง
 ให้แพงขึ้นหรือถูกลง ที่ประการหนึ่ง แต่อย่างไรก็ดี ในหลักการเรื่อง
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

นายทองอยู่ พนมพินันต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าววา
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

ประหารชีวิต เป็นแต่เพียงจำคุกตลอดชีวิตข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะ . จึง
ขอยกจะถามรัฐมนตรีว่าในข้อนี้เพื่อประโยชน์แก่ประชาชนจริง ๆ รัฐ
บาลจะถอนไปเสียก่อนจะได้หรือไม่ . เราเป็นผู้ถือพระพุทธรูปสำริด
เป็นคนไทยแท้ ๆ เช่นนี้แล้วเราจะไปฆ่ากันนั้น ข้าพเจ้ายังไม่เห็นเหมาะ

นายมังกร สุ่มเส้น กล่าวว่่า ในการที่จะลงโทษประหารชีวิต
นั้น ข้าพเจ้าขอเถียงว่า คงจะมาจำกประวัติการณ์เดิม คือว่าจับ
ศัตรูมาได้แล้วก็โทษคนไม่มีอะไรจะลงโทษก็เอาไปฆ่าเสีย นี่เป็น
ประเพณี แต่ต่อมาชาติเจริญ ความมึนเมาขึ้นก็คิดหาหน้การลงโทษ
เขาอย่างประหารชีวิตสักเหมือนกัน แต่บัดนี้เราได้ใช้ประเพณีการ
ปลุกของมีรัฐธรรมนุญเป็นประชาธิปไตยแล้ว ก็เห็นว่าชนชาติเดียว
กันหาใช้สังหารไม่ได้ และประเทศสยามเป็นประเทศที่ถือพุทธศาสนา และ
ทุก ๆ คนถือพระพุทธรูปสำริด ข้าพเจ้าได้ใคร่ครวญหนักหน่วงว่ากฎหมาย
มาตราหม้การยกโทษให้ หรือไม่แก่ผู้ท้ศาลได้สั่งประหารชีวิตคน ข้าพ
เจ้าไม่เห็นมีบทบัญญัติเดยว่่า ยกโทษให้ผู้ท้ศาลสั่งประหารชีวิต เพราะ
ฉะนั้นในการที่จะสั่งให้มีการประหารชีวิตในเจตนาไม่สมควร และ
ควรจะเป็น ประวัติการณ์ อันสำคัญที่ จะได้เปลี่ยนประเพณีอย่างใหญ่โต
เพื่อเป็นประโยชน์อันใหญ่ยิ่งแก่ราษฎรทั้งประเทศ มีพระราชบัญญัติ
การยกโทษประหารชีวิตเสีย ใช้จำคุกตลอดชีวิตแทนก็พอแล้ว

พระพิไลย์สมุทรการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต กล่าวว่่า ข้าพ
เจ้าเห็นด้วยตามที่มาชิกได้อภิปรายเมื่ออีก ว่าการประหารชีวิตนั้น น่า

สยดสยอง ควรที่จะเลิกกันได้แล้ว ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า
อารยะประเทศเขามักจะปล่อยเกาะกัน อย่างประเทศฝรั่งเศส เขาปล่อย
ไปอเมริกาใต้ อังกฤษปล่อยออสเตรเลีย บัดนี้เขาก็เจริญกันแล้ว ประเทศ
สยามเวลานี้มีเกาะอยู่เกาะหนึ่งเรียกว่า เกาะราชา ทางจากภูเก็ต ๓-๔
ชั่วโมง เป็นเกาะใหญ่โต และไม่มีมนุษย์อยู่เลย นักโทษประหารชีวิต
หรือจำคุกตลอดชีวิต ควรจะส่งไปได้ทันที แล้วเราเลิกกฎหมาย
ประหารชีวิตกันได้แล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ขอให้อภิปรายกันให้รัดกุมเข้าสัก
หน่อย ว่าเราจะรับหลักการหรือไม่รับ อภิปรายกันไปแล้วให้ตั้งท้าย
ว่าอย่างนั้น พูดไปแล้วก็ไปเฉยๆ ไม่รู้ว่าจะความไปทางไหน ทำให้ยาก
แก่ข้าพเจ้าที่จะสรุปความ

นายไต้ ปาณโกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า ข้าพ
เจ้ามีความเห็นสนับสนุนไปในทางระเพาะมาตรา ๓๓ ข้าพเจ้าเห็นด้วย ใน
ข้อที่ว่าควรเปลี่ยนแปลงการปกครองให้เป็นอย่างอื่น แต่จะเป็นอย่างไร
นั้นไม่อยู่ในหลักการ แต่ระเพาะมาตรา ๓๔ นั้น อภิปรายกันมานานแล้ว
ข้าพเจ้าจะไม่ขออภิปรายซ้ำ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรแก้เหมือนกัน แต่
ว่าอย่างตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้พบมาเอง ขอให้ฟังเท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นเอง
๕ ๕๕ ๕ ๕๕๒
มคต.เรื่องหนึ่ง มีพี่น้อง ๔ คน สัมคบกันไปยิงเขาตาย มีคนหนึ่งกระโดด
ผู้ตายถูกยิงด้วยปืนพกนัดเดียว ถูกเส้นโลหิต ศาตม์กาฬพาศาตม์ภัย

คัดเคิมให้ประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกันทั้ง ๔ คน ในห้วงพิจารณา เห็นว่า ๓ คนไม่ได้ยิง ยิงแค่คนเดียว เพราะฉะนั้นให้จำคุกตลอดชีวิต ๓ คน ตายคนเดียว นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการยุติธรรม เพราะ ฉะนั้นโทษฆ่าเขาตายไม่จำเป็นจะต้องประหารชีวิตเสมอไป นี่เป็นการที่ ได้จากพระมหากษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรมีไว้เสมอ มาตรา ๑๕ ไม่ควรแก้ไข แต่อีกอย่างหนึ่งข้าพเจ้าขอประทวนพูด คือว่า ข้าพเจ้ายังไม่มีความรู้พอ จึงอยากจะขอฟังท่านที่ปรึกษา ว่าประเทศนี้ เรามีพระมหากษัตริย์ท่านเองเดียวกันกับของเราได้ปฏิบัติอย่างไรในเรื่องนี้

นายกรัฐมนตรี้ ขอให้หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรวรณ ทรง แกลง

หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรวรณ ทรงดำริว่า การที่รัฐบาล ขอแก้ คือแปลว่าต่อไปไม่ต้องนำคำพิพากษาประหารชีวิตหรือจำคุกตลอด ชีวิตนั้นเหตุเกิดว่า ถวาย นั่นก็เพื่อจะให้เขารูป เจ้าถัดรัฐธรรมนูญทั่วไป และหลักรัฐธรรมนูญของเราโดยฉะเพาะคือว่า แต่เดิมตามประเพณีนั้น พระมหากษัตริย์ทรงไว้ ซึ่งพระราชอำนาจทุกแผนก คืออำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ คราวนี้คัดอยู่ก็ ตามประเพณีก็ ไม่ใช่คัดโดยแท้ แต่ก่อนเคยเป็นกรรมาการ ทำความเห็นเหตุเกิดว่า ถวาย คือเมื่อพระราชทานพระบรมราชานุมัติแล้ว จึงจะเป็นพระราช

วินิจฉัยหรือคำพิพากษาของศาลนี้ ตามประเพณีเดิมเป็นเช่นนี้ แต่เมื่อ
ได้มีรัฐธรรมนูญขึ้นแล้ว เราได้แยกอำนาจออกไปเป็น ๓ อย่าง

นายไต่ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่ ขอ
ประทานโทษ ที่ข้าพเจ้าขอให้ท่านที่ปรึกษาอธิบาย ไม่ได้ขอให้อธิบายรัฐ
ธรรมนูญ แต่ขอทูลถามว่าประเทศอันที่เรามีพระมหากษัตริย์ มีรัฐธรรม
นูญอย่างอังกฤษเป็นต้น ถ้าเจตนาจะประหารชีวิตคนเมื่อคำพิพากษา
ถึงที่สุดนั้น จะต้องขอพระบรมราชานุมัติหรือไม่

หม่อมเจ้าจรรยาโดยทนายจรรยา ณ ทรงกล่าวว่ ถูกแล้ว ที่
ข้าพเจ้าตักท้วง เพราะเจ้าคุณนายกรัฐมนตรีขอให้ ข้าพเจ้าชี้แจงแทน
รัฐบาล ซึ่งคำถามของท่านนั้นข้าพเจ้าจะขอตอบที่หลัง ข้าพเจ้า
ตอบได้ว่า ในเมืองอังกฤษ เขาไม่นำความขึ้นกราบทูล ด้วยเหตุไรโปรด
ฟังหลักที่ข้าพเจ้าชี้แจงให้ทราบ หลักรัฐธรรมนูญของประเทศต่างๆ
ไป รวบรวมทั้งของประเทศสยามเราด้วย เมื่อเราแบ่งแยกหลักอำนาจออก
ไปเป็น ๓ อย่าง ถ้าท่านดูรัฐธรรมนูญของเราจะเห็นได้ ว่าแบ่งไปเป็น
คนละหมวดทีเดียว ถ้าดูหมวดที่ ๕ คือ อำนาจศาลแล้ว จะเห็นว่า
การพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ท่านว่าเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ
ซึ่งจะต้องดำเนินตามกฎหมายและในนามของพระมหากษัตริย์ ความ
มุ่งหมายอันนี้ ก็ยกยกจะ แยกอำนาจตุลาการออกไปให้เป็น อิสระที่เดียว
และเป็นนโยบายของรัฐบาลเหมือนกันที่จะแยกอำนาจตุลาการออกไปเป็น
อิสระคราวนี้ ในบัดนี้ คือเมื่อได้ มีรัฐธรรมนูญมาแล้ว ศาลฎีกาของเรา

ก็ได้ปฏิบัติเป็นลำดับ คือหมายความว่าคำพิพากษานั้น ก็เป็นคำพิพากษา
ที่เด็ดขาด โดยไม่ต้องนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาก่อน อย่าง
เช่นที่ได้เคยทำมาแต่เดิม เพราะแต่เดิมตามประเพณีนั้นเป็นความเห็น
คือเมื่อได้รับพระบรมราชานุมัติแล้วจึงจะเป็นคำพิพากษา ในชั้นศาล
ฎีกาเป็นลำดับแล้วโดยอาศัยรัฐธรรมนูญของเราแห่ง เพราะฉะนั้น
ศาลฎีกาก็ออกคำพิพากษามีคำพิพากษา ตามมาตรา ๕๗ นี้ เมื่อเป็น
เช่นนี้ และถ้าจะนำความขึ้นกราบบังคมทูล ถ้าจะดูตามหลักกฎหมาย
เรียกว่า ช่างชั้น เพื่อขอพระบรมราชานุญาตหรือแย้งชั้น แล้วจึงจะ
เป็นคำพิพากษาที่พระราชทานโดยสมบูรณ์ คือหมายความว่า การทูลขึ้น
ทูลเกล้าถวายเช่นนั้น นำขึ้นถวายในทางตุลาการไม่ใช่ในทางฝ่ายบริหาร
คือแปลว่าพระมหากษัตริย์ยังทรงมีอำนาจในคำพิพากษานั้นด้วย นี้แหละ
ประเพณีเดิมที่ได้ นำความขึ้นกราบบังคมทูล แต่ในข้อเดียวกันตาม
ความเห็นของข้าพเจ้าเข้าใจว่า มาตรา ๕๐ หรืออะไรนั้น ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้
แน่ ก็เป็นข้อที่ตัดหย่อนผ่อนโทษลงไปด้วย คราวนี้ตามหลักรัฐธรรมนูญ
ของเรากฎที่ตัดหย่อนผ่อนโทษนั้น ก็เป็นอำนาจของฝ่าย บริหาร ซึ่งตามรัฐ
ธรรมนูญมาตรา ๕๕ และถ้าสังเกตตามมาตรานั้นแล้วอยู่ในหมวดฝ่าย
บริหารดังนี้โดยอาศัยรัฐธรรมนูญทั่วไป คือหมายความว่าให้อำนาจตุลา
การ เราควรจะปล่อยให้เขาใช้อำนาจตุลาการเป็นอิสระ เมื่อศาลฎีกา

คดีนี้แล้วควรจะมีบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาที่เด็ดขาดแล้ว ครั้น
 จะนำความขึ้นกราบบังคมทูลอีกก็จะเป็นการขอแข่งขัน คือแปลว่าพระ
 มหากษัตริย์จะต้องทรงเข้ามาเกี่ยวข้องกับทางตุลาการ คือในทางพิพากษา
 นั้นด้วย แต่ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๘ ซึ่งข้าพเจ้าอ่านแล้วนั้น ท่านไม่
 ทรงเข้าเกี่ยวข้อง คือปล่อยให้ศาลเขา แต่ในบางกรณี ที่ควรจะต้อง
 หย่อนผ่อนโทษนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าทางฝ่ายบริหาร ทรงพระมหากษัตริย์พระราช
 ทานอภัยโทษดังนี้ รัฐบาลจึงขอเสนอให้แก้ไขให้เข้าหัดรัฐธรรมนูญ
 คือแปลว่าปล่อยให้ อธิบดี ฎีกาแพ่งศาลเขาเต็มที่ เมื่อศาลพิพากษาคดีถึง
 ที่สุดแล้วก็เป็นอันสมบูรณ์ทีเดียว และโดยปกติก็ต้องบังคับคดีไปตาม
 คำพิพากษานั้น ก็เมื่อเช่นนั้นแล้วอำนาจฝ่ายตุลาการจะเสื่อมจะไม่บริบูรณ์
 แต่ในกรณีเช่นนี้ถ้าจะขอรับพระมหากษัตริย์ทอดหย่อนผ่อนโทษแล้ว ก็
 ควรจะไปทางฝ่ายบริหาร อาศัยมาตรา ๕๕ ในการพระราชทาน อภัยโทษ
 หักมีอยู่เช่นนั้น อังกฤษ ฝรั่งเศสก็ดี ในการบังคับคดีเมื่อศาลพิพากษา
 คดีถึงที่สุดแล้ว เขาไม่ต้องการความขึ้นกราบบังคมทูล แต่ถ้าจะให้
 พระราชทานอภัยโทษแล้วต้องนำความขึ้นกราบบังคมทูล

หลวงวรินทร์ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสตงนคร กล่าวว่า ตามที่
 รัฐบาลขอแก้ไขกฎหมายลักษณะอาชญากรรมมาตรา ๓๓ ข้าพเจ้าไม่คัดค้าน แต่
 ข้าพเจ้าขอตั้งข้อสงสัยในเรื่องมาตรา ๓๔ เห็นว่าไม่ควรรับหลักการ ทั้งนี้
 เพราะเหตุว่า ตั้งแต่ได้ประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาชญา ร.ศ. ๑๒๗

มาตรา ๓๕ นี้ มีมาก่อนเวลา ๒๐ กว่าปีแล้ว แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่ามีการ
 เสียหากเกิดขึ้นอย่างไรในการที่จะนำความขึ้นกราบบังคมทูล ก่อนที่จะนำ
 คดีไปประหาร ข้าพเจ้าแน่ใจว่าในสมัยนั้นนักโทษที่จะต้องนำความขึ้น
 กราบบังคมทูลไม่ก็ร้าย เพราะฉะนั้นบันทึกของรัฐบาลที่ว่า การแก้
 และยกเลิก ๒ มาตรานี้ก็เพราะมีความประสงค์อันแรกที่จะแบ่งเบาพระราช
 ภาระ ในการที่จะลง พระปรมาภิไธย พระราชทาน พระบรมราชานุญาต ให้
 ประหารชีวิต ซึ่งเป็นกรณณ์คดีที่ยังไม่ควรให้พระมหากษัตริย์ทรงรับผิดชอบ
 ซอบด้วยในเรื่องเช่นนี้ ประกอบด้วยเวลานั้นประเทศสยามดำเนินการ
 ปกครองในระบอบรัฐธรรมนูญ การกระทำใด ๆ ของพระมหากษัตริย์
 ต้องมีรัฐมนตรีรับผิดชอบด้วยนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เหมาะ เพราะการที่
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ คับคดีให้ขึ้นไป
 ตามคำพิพากษา ก็คือว่า จะต้องพระราชทานพระบรมราชานุญาตก่อนนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่พระราชทานพระบรมราชานุญาตนั้นก็คือ รัฐมนตรี
 เป็นผู้สั่งของพระบรมราชโองการอยู่แล้ว ไม่ใช่ว่าจะต้องรับผิดชอบ
 ในการที่กระทำไปแล้ว ตามรัฐธรรมนูญของเราก็ว่าพระบาทสมเด็จพระ
 เจ้าอยู่หัวไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะมีรัฐมนตรีผู้สั่งของพระบรม
 ราชโองการอยู่แล้ว อีกข้อหนึ่งที่ว่าศาลฎีกาได้มีธรรมเนียมที่ว่าทำใน
 นามของพระมหากษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าได้ทราบมาภายหลังต่อมาศาลฎีกา
 ก็ได้พิจารณาพิพากษาโดยอำนาจเต็มตามกฎหมายทุกประการ เว้นแต่

เรื่องที่สำคัญคดีดินตงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิตเท่านั้น จึง
 จะต้องนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาเสียก่อน จึงจะบังคับคดีไป
 ตามคำพิพากษาได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ข้าพเจ้าแน่ใจว่าศาลฎีกายังไม่
 ได้ดำเนินหรือแก้ไขประการใด แม้จะมีรัฐธรรมนูญมาแต่บัดนี้ ก็คง
 เป็นไปอย่างเดิม นั่นเอง การที่จะให้ศาลมีอำนาจโดยเด็ดขาดนั้น
 ข้าพเจ้าไม่ถียง ข้าพเจ้ายินดีจะให้เป็นอย่างนั้น แต่ว่าเราควรจะถอย
 อำนาจในการที่จะลดหย่อนผ่อนโทษให้ไว้แก่พระมหากษัตริย์บ้าง เพราะ
 เหตุใด เพราะเหตุว่าเคยมีคดีดองยี่งหลายเรื่องซึ่งศาลฎีกาตัดสินแล้ว
 พระมหากษัตริย์ทรงทักท้วงมา ปราบฎีกาว่าศาลฎีกานั้นพิจารณาคดียังไม่
 ชอบ ศาลฎีกาได้แก้ไขให้เป็นที่โปรดพระกรุณาโปรดเกล้าฯ นั้น
 เพราะฉะนั้นเราจะต้องได้อย่างไรว่าศาลฎีกาเป็นศาลที่เราควรจะให้ความพอ
 ใจแล้ว ถ้าหากว่าไม่มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว การที่ในหลวง
 ไม่ทรงทักท้วงไปถึงจะต้องบังคับไปตามคำพิพากษา แต่เมื่อได้ทรงทัก
 ท้วงดังกล่าวแล้ว ก็ได้รับผลจากหลักการตามมาตรา ๑๔ น. ถ้ายก
 เดิมมาตรา ๑๔ น.แล้ว หากว่ามีกรณีใด ๆ เป็นพิเศษที่ศาลฎีกาพลาด
 พังไปแล้ว ใครจะเป็นผู้แก้ ถ้าหากผู้ที่ต้องรับโทษไม่ขอพระราชทาน
 อภัยโทษแล้ว ในหลวงก็แก้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอข้อ
 ที่ประชุมเห็นว่าเรายังไม่ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ นอกจาก
 มาตรา ๑๓

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่ เนื่อง
 จากรัฐบาลได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติ แก้ไขกฎหมายลักษณะอาชญา
 มาตรา ๓๓ กับ ๓๕ นี้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังสมาชิกอภิปรายมาแล้ว
 เห็นว่ามีห่วงใยจะพูดถึงว่ามาตรา ๓๓ ที่รัฐบาลเปลี่ยนการตัดหัวให้เป็
 การยิงเป้าหรือยิงด้วยปืนสั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นการสมควรทีเดียว
 เพราะว่าการตัดหัว ความจริงเป็นเช่นนี้ ถัดคิดพลาดๆ พังๆ ไป ตามที่
 ได้กล่าวในบันทึกแล้ว ขอนข้าพเจ้ามีความเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง และ
 อีกประการหนึ่งมีสมาชิกได้อภิปรายเมื่อก่อนหน้าว่า การตัดสินลงโทษ
 ตอตชีวิตนั้นสมาชิกคนหนึ่งบอกว่า การตัดสินประหารชีวิตนั้น กับ
 การตัดสินลงโทษจำคุกตอตชีวิตนั้น สมาชิกผู้นั้นบอกว่คิดว่าถ้า
 ตัดสินตอตชีวิตนั้นหนักกว่าคำตัดสินประหารชีวิต เรื่องนี้เป็นคำพิ
 ษณ์เปล่า ๆ แต่ความจริงการ ประหารชีวิตนั้นกฎหมายได้กำหนดแต่
 เป็นออกกฤษฎีกา ไม่มีโทษอันใดเสมอเหมือน คนทุกคนต้องกลัวตาย
 ท่านจะเห็นคุณหันตโทษ ในปีหนึ่งมีนักโทษที่ต้องประหารชีวิตราว ๕๐๐
 ๖๐๐ คน แต่ถ้าไปถามดูทุกคนว่า ใครอยากตายบ้าง ข้าพเจ้าไม่
 ทราบเลยว่ใครอยากตายในจำนวนผู้ที่ถูกประหาร แต่ว่ถ้าจะขอให้ถูก
 จำคุกตอตชีวิตได้เมื่อไรก็เป็นการยินดีอย่างเหลือต้นทีเดียว ข้าพเจ้า
 จึงขอค้ำว่ นักโทษที่ถูกประหารชีวิตนั้นไม่อยากจะถูประหารชีวิตโดยเป็น
 อันขาด จะอย่างไรก็ตามขอให้ชีวิตอยู่เห็นเดือนเห็นตะวันก่แล้วกันยังดี

เจ้าอยู่หัวเป็นที่เคารพสักการะแล้ว ท่านทำอะไรไม่มีผิด เช่นเราจะไป
 หวังโยเอาพระราชอำนาจมาขึ้นตงพระนามประหารชีวิตคนชนิดเดียว ท่าน
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นเลย เพราะเหตุว่าเราใช้วิธีปกครองตามระบอบ
 รัฐธรรมนูญแล้ว ถ้าหากว่าท่านไม่ขึ้นกับประหารชีวิตไม่ได้ ถ้าเช่น
 ดังไปแล้วก็เอาตัวไปประหารชีวิต นี่เป็นการลงโทษท่าน เราเอาการ
 ไปเป็นหน้าที่ของฝ่ายศาลดีกว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะได้ปลดภาระของ
 พระองค์ไป แต่อีกอย่างหนึ่ง เราจะไปนึกว่าแต่ก่อนนั้นพระเจ้าแผ่นดิน
 มีพระราชอำนาจเด็ดขาดเป็นการแน่นอนทีเดียว แต่เดี๋ยวนี้เราเปลี่ยน
 ไปด้วย มีรัฐธรรมนูญ ถ้าหากว่าเราจะเอาอำนาจไปโยนให้แก่ท่านแล้ว
 ก็เป็นพระราชภาระอันหนึ่ง อีกประการหนึ่ง การพระราชทานอภัยโทษ
 เราอาจจะขอได้เหมือนกัน หรือผู้ถูกลงโทษก็อาจจะขอได้ แต่เพื่อ
 ให้กิจการดำเนินไปโดยเร็วและไม่เอาท่านมาเป็นผู้รับผิดชอบด้วยแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรับหลักการของรัฐบาลที่เสนอมาน

ร.ต. เนตร์ พูนวิวัฒน์ กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับฝ่ายรับหลัก
 การ แต่เพื่อจะเสนอให้เห็นใจว่า ถ้าไม่วิรัฐบาลจึงเสนอร่างพระ
 ราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าขยเคียดใจ มาช้านานแล้วว่าทำไมรัฐบาลจึงไม่
 เสนอแก่ ขอนชนมา เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญมาตรา ๒ มีอยู่ว่า อำนาจ
 อธิปไตยย่อมมาจากปวงชนชาวสยาม ในรัฐธรรมนูญไม่มีปรากฏ
 เลยว่าให้พระราชของเราทรงเห็นได้อย่างแต่ก่อน เพราะฉะนั้นจึง

เป็นการทศพรแก่เพื่อไปเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และมีสมาชิกบางคน
 ร้องว่าถ้าหากว่าศาลฎีกาคัดสินพิพาทลงแล้ว จะหาผู้ที่ให้ความเป็น
 ชรรรมไม่ได้ ^{นี้} กฎหมายฉบับนี้ ^{นี้} ให้ความเป็นชรรรมยิ่งกว่าสมัยก่อน
 เพราะเหตุว่ารัฐมนตรีทั้งคณะจะต้องได้พิจารณาเสีย ก่อน ว่าควรหรือไม่
 ควร รัฐมนตรีของเรา มีอยู่ เกือบ ๒๐ คน ที่จะค้นเหตุผลว่าอะไรควรไม่
 ควรอะไรผิดอะไรถูก แล้วจึงนำความกราบบังคมทูลอีกครึ่งหนึ่ง ซึ่งให้
 เวลาแล้วถึง ๓๐ วัน กำหนด ๓๐ วัน ^{นี้} เป็นกาวแน่นอน แต่ก่อน
 ราชามีเวลาอันแน่นอนไม่ และทั้งนี้ได้มีรัฐธรรมนูญด้วย ประกอบ
 ด้วยเหตุผลเหล่านี้แหละ ข้าพเจ้าขอให้ สมาชิกสภาฯ ^{นี้} ใจตรึงหนัก
 การเพื่อความเป็นชรรรมตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเราได้มานั่งอยู่ในที่นี้ ^{นี้}
 เพื่อรัฐธรรมนูญด้วยกันทุกคน

พ.ศ. หวดงรัตนสิทธิพิชัย กล่าวว่ ราชพรราชบัญญัติอัน
 สำหรับในมาตรา ๓๔ ได้มีมติอภิปรายกันมานานแล้ว สำหรับข้าพเจ้า
 ใครจะสนับสนุนอีกสักเล็กน้อย ว่าตามที่แก้ไขในมาตรา ๓๔ ^{นี้} ข้าพเจ้า
 เข้าใจว่าระเบียบเดิมนี้ ^{นี้} เนื่องด้วยพระเจ้าแผ่นดินเป็นผู้ซึ่งทรงพระ
 บรมเดชาภาพอันสูงสุด การที่จะนำความขึ้นกราบบังคมทูลในเมื่อ
 จะประหารชีวิตใคร หรือจะจำคุกตลอดชีวิตใครนั้น ด้วยเหตุต้อง
 ประการ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าประการที่หนึ่ง เพื่อที่จะได้ทรงพิจารณา
 คำตัดสิน ซึ่งคณะกรรมการศาลฎีกาได้ตัดสินแล้วไปนั้น ว่าถูกต้อง

เพียงใดหรือไม่ ซึ่งความมุ่งหมายสำคัญก็ในอันที่จะตัดหย่อนผ่อน
 โทษเป็นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเนื่องด้วยพระเจ้าแผ่นดินเป็นเจ้าของ
 ของชีวิตของราษฎรทั้งประเทศ สำหรับในสมัยก่อนก็น่าจะต้องบอก
 เต่าแก่สืบให้ทรงทราบ แต่ว่าในข้อหลังนี้สำหรับที่ควรจะฆ่าผู้พบนคน
 ควรจะบอกให้ทรงทราบนั้น ในข้อนี้ได้มีรัฐธรรมนูญบังคับอยู่
 แล้วว่า อำนาจอันสูงสุดเป็นของราษฎรทั้งชาติ เพราะฉะนั้นข้อ
 จึงเป็นอันตกไป จึงยังเหลืออยู่ข้อหนึ่งว่า การที่ตัดหย่อนผ่อน
 โทษนั้น ความจริงตามที่รัฐบาลได้กำหนดไว้ มีกำหนดเวลา ตามที่
 สมาชิกสภาได้กล่าวว่ามีถึง ๓๐ วัน เมื่อผู้ที่ได้รับโทษจะร้องขอ
 ตัดหย่อนผ่อนโทษประการใดก็มีโอกาสกระทำได้ โดยขอพระราชทาน
 อภัยโทษได้ เพราะฉะนั้นในมาตรา ๑๕ นี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรที่
 จะรับหลักการ ส่วนในมาตรา ๑๓ ข้าพเจ้ามีความเห็นสำหรับกา
 ร์ยกเลิกการประหารชีวิตนั้น ตามที่สมาชิกได้กล่าวตามเหตุผลนั้น
 ข้าพเจ้าขอรับรอง ส่วนในข้อที่จะเปลี่ยนจากการตัดหัวเป็นยิงเบา
 ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างหนึ่ง ซึ่งใครจะขอเวียนทวนสมาชิกทั้งหลาย
 ด้วยความจริงใจว่า การที่จะฆ่าคนโดยการยิงเบาเป็นวิธีที่นุ่มนวล
 ประเพณีนิยม แต่ถ้อยกันอยู่ในหมู่ทหารว่า เป็นเกียรติยศอันหนึ่ง ซึ่ง
 การที่คนใดจะตายด้วยอาวุธกระสุน แต่ถ้าหากว่าจะนำมาใช้ทั่วไป
 แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเกียรติยศของทหารจะน้อยไป แม้ว่าการฆ่า

ท้อ ๆ ไป คนที่รู้หนังสือก็มี ไม่รู้ก็มี ไม่มีโอกาสที่จะนำหนังสือไป
 กราบบังคมทูลได้ ท้อไป ด้วยเหตุนี้แหละข้าพเจ้าจึงขอร้องเรียนรัฐบาล
 ด้วยความเคารพว่าขอให้เห็นแก่ชาติเรา ขอให้ นำความขึ้นกราบบังคมทูล
 อีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะถูกนำตัวไปประหาร อันเป็นประเพณีนิยม มิใช่
 ว่าเป็นการให้อำนาจ เพราะเหตุว่าการที่พระมหากษัตริย์จะทรงพระราช
 ทานอภัยโทษเพียงใดนั้นย่อมอยู่ในความพิเคราะห์อีกครึ่งหนึ่ง เราไม่
 ควรจะมาระแวงในเรื่องนี้

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
 กตเวทิตา ข้าพเจ้ามีความเห็นไปในทางที่จะไม่รับหลักการ และอยาก
 จะให้รัฐบาลถอนไปเสีย ก็มีเหตุว่าเคยจนเร่า คัมมีการเปลี่ยนแปลง
 การปกครองระบอบรัฐธรรมนูญมาแล้ว อำนาจประชาธิปไตยมาจาก
 ปวงชนทั้งหลาย เพราะฉะนั้นใหนๆเราปกครองกันเอง เราได้เปลี่ยน
 จากหนึ่งมือมาเป็นหนึ่งมือที่เดียว เพราะฉะนั้นการเปลี่ยนแปลงของเรา
 เปลี่ยนแปลงเพื่อทำเพื่อความชาวสยาม คือไปนั้นข้าพเจ้าจะพูดในหน้าที่ ๆ
 ให้ชาวสยาม คนเรามีถึงหนึ่งใน โลกนี้ที่จะถนอมที่สุด ถึงนั้นกคช
 ชีวิต ก็เมื่อรับกันอยู่ท้อ ๆ ไปว่า การตายไม่ใช่เป็นของสนุกเลยแล้ว
 ก็เสียตายที่สุด สำหรับการรบราฆ่าฟันกันต่อหน้า ข้าพเจ้าไม่คัดค้าน
 แต่ที่จะมาฆ่ากันโดยเด็ดเย็นนั้นข้าพเจ้าขอคัดค้าน โดยความจริงใจ อยาก
 จะให้เด็กให้สัมผัสกับว่าเราปกครองอย่างพี่น้องกันเอง เมื่อก่อนชีวิตเป็น

ของพระเจ้าแผ่นดิน เดียวกันชีวิตเป็นของพระองค์เราทุกคน เราอย่าฆ่า
 กันเลย นั่นแหละข้าพเจ้ายังเห็นว่าเป็นทางที่ดี คือว่าแทนที่ข้าจะกระทำ
 ความผิดแต่เด็กน้อยแล้วกลับเข้ามาหาความยุติธรรม ผู้ร้ายชนิดี้จะมา
 ตามทบทวนอยู่คนเดียวได้ ทว่าความผิดแต่เด็กน้อย เช่นการปล้นสะดมฆ่า
 คนตาย สูงท้ายเขาก็เสียคน เขาก็ทำความผิดเรื่อย ๆ โดยเหตุที่ไม่
 ยอมมาหาเจ้าพนักงานเกรงว่าจะถูกประหารชีวิต ด้วยเหตุนี้เองทำให้
 ศัตรูชนิดนี้มากที่สุดในประเทศสยาม เพราะฉะนั้นคนอยากจะทำความ
 ยุติธรรม คนอยากจะทำความไม่ตาย เรื่องเป็นอย่างนั้น เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอร้องเรียนให้รัฐบาลถอนเสีย และแก้เห็นหน้าที่ของ
 ข้าพเจ้าที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติมาใหม่ ให้ยกเลิกการประหาร
 ชีวิตเสีย

ร.ท. ทองคำ กล้ายโสภา ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี
 กล่าวไว้ ๒ มาตรา ข้าพเจ้าเห็นด้วยทั้ง ๒ มาตรา แต่มาตรา ๓๓
 นั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยเต็มประตู่ทีเดียว ไม่อยากจะอภิปราย ข้าพเจ้าจะขอ
 อภิปรายแต่มาตรา ๓๔ ก็คือใคร ๆ ก็อ้างรัฐธรรมนูญ แต่ข้าพเจ้าขอเรียน
 ให้ท่านทั้งหลายทราบว่าถ้าท่านมีรัฐธรรมนูญแล้ว ท่านควรจะระมัด
 ระวังสักอย่างหนึ่งว่า พระมหากษัตริย์ดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพ
 ตักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ ก็เมื่อเรายกพระองค์ขึ้นไปอย่างนั้นแล้ว
 เราจะเอามารให้พระองค์ทำไม่ เมื่อเราขนมารให้พระองค์ทำก็ยอม

มีความเสียหายมากเท่านั้น เพราะคนเราทำอะไรลงจะไม่ให้เกิดผลไม่ได้ ถ้าทำนรกวิฆเนศวรมนุญ ควรนั่งข้อนให้มากที่สุดด้วย อีกอย่างหนึ่งตั้งแต่ตั้งคำบริพรมหาพระมหากษัตริย์ที่ทรงพระราชทานอภัยโทษปลดปล่อย และทรงลงพระปรมาภิไธยให้ประหารนั้น มีประชาชนที่ครหานินทาพระองค์มากอยู่ แต่เขาไม่จินตาคือหน้าธรรมาธิบดีเท่านั้น เพราะเขากลัวตัวจริงจับแล้วท่านจะปฏิเสธไม่ได้ว่าพระมหากษัตริย์องค์ก่อนๆ นั้นกระทำโดยความยุติธรรมหรือไม่ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องคอขาดบาดตายอย่าเอาไปให้พระองค์ทรงเห็นเลย ให้พวกเรากะทำกันเองดีกว่า

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี ถูกลงโทษจำคุกตลอดชีวิตด้วยคดีขโมยทรัพย์ผู้อื่นอย่างร้ายแรง ข้าราชการต่างด้วยความรู้สึกในทางปรชญาไม่ใช่ทางโลก คนทุกคนไม่อยากจะตายนั้นเป็นของแน่ แต่นั่นเป็นทางโลก แต่ในทางพิโตไซฟ์ เราสู้ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คนถูกจำคุกตลอดชีวิตนั้นต้องทรมานทรมานรม คุณเหมือนรุนแรงกว่าคนตายเสียเป็นแน่นอน แล้วอีกอย่างหนึ่งมีสมาชิกเห็นอกเห็นใจเห็นว่าคนตายด้วยถูกยิงเป็นเกียรติยศ ข้าราชการยังไม่รู้สึกว่าการตายชราคนนั้นเป็นเกียรติยศ เว้นแต่การตายในการสงครามเป็นเกียรติยศ แต่การถูกตัดสินโดยการยิงบ้านั้น คุณเหมือนเราจะเอาเกียรติยศทางคดีหัวมาพูดกัน โดยเฉพาะ เราควรระยกลโทษประหารชีวิตหรือไม่

การลงโทษบุคคลนั้นเพื่ออะไร ก็เพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิด เมื่อเรา
 เขาคนไปประหารชีวิตแล้ว จะปราบปรามได้อย่างไร . . . จริงอยู่จะทำ
 ให้บุคคลภายนอกรู้สึกขยาด แต่เราก็เห็นแล้วว่าเราตราพระราชบัญญัติ
 ขึ้นใช้ แม้แต่จำคุกมันเดี๋ยวเท่านั้น เช่นกรณีจักรยานไม่จุดไฟ ถูกตำรวจ
 จับขังคุกหนึ่งคืน ทุกคนไม่กลัวเช่นนั้นหรือ นอกจากผู้ร้ายใจที่ทมิฬ
 หินชาติจริงๆ ถ้าเราเอามันไปจำคุก เป็นการทรมานทรมานในคุก
 จนกว่าจะรอดพ้นมาได้จนถึงในคราว อภิลักขิตสมัยได้รับ พระราชทาน
 อภัยโทษ บางที่เขาอาจจะบำเพ็ญตะบะแก้กรรมอาจจะมาเป็นคนดี
 คนดีก็ได้ รัฐบาลนั้นมีความรู้ดีในทางที่จะยกเลิกการประหารชีวิตเสีย
 แต่ผู้เชี่ยวชาญในทางกฎหมายได้ทำบันทึกว่า ประเทศสยามเรายังไม่
 ถึงเวลาที่จะยกเลิกการประหารชีวิต แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าประเทศสยามเรา
 ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่จะยกเลิกการประหารชีวิตเสีย เรื่องนี้เป็นเรื่อง
 ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ดีของ มหาชนอย่าง น้อยก็ควรให้ผู้แทนราษฎร ทั้ง
 หดายนี่ ส่วนนี้ เห็น พิจารณา พระราชบัญญัตินี้ โดยรอบคอบ เสียก่อน ว่า
 สมควรที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าจะขอเรื่อง
 นี้เสียก่อน และตั้งกรรมาธิการให้ผู้แทนราษฎรมี่ส่วนร่วมความคิด
 ความเห็นบ้างว่าจะยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่ ก็จะเป็นผลดี และ
 เป็นผลที่รัฐบาลพึงปรารถนา ด้วยว่านอกจากจะแสดงความรู้ดีอย่าง

จริงใจว่าอยากจะยกเลิกโทษประหารชีวิตคนเสียเหมือนกัน ก็เมื่อเช่นนั้นเรามีสมาชิก ๒ ประเภทก็ควรให้สมาชิกประเภทหนึ่งได้มีส่วนร่วมความคิดความเห็นอื่น เพื่อว่าความเห็นของผู้แทนราษฎรถึงแม้จะไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญการพิเศษการกฎหมายก็ดี ก็อาจจะให้ประโยชน์แก่รัฐบาลได้บ้าง

จริงอยู่ผู้เชี่ยวชาญพิเศษย่อมเชี่ยวชาญเฉพาะสิ่งเฉพาะอย่างจริง ๆ จะให้ ถูกต้องกับประชาชนนั้นไม่ได้เสมอไป และโดยเฉพาะเรื่องนี้ฟังเสียง สมาชิกส่วน มากก็มีความเห็น สอดคล้องด้วยกับข้าพเจ้าว่า เราควรจะยกเลิกโทษประหารชีวิตเสีย ก็เมื่อเช่นนั้นเรายังไม่ควรลงมติรับหลักการในขณะนี้ในเมื่อมีสมาชิกยังข้องใจว่าโทษประหารชีวิตจะยกเลิก ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรถ่วงถ่วงอีกเล็กน้อยเพื่อขอให้รัฐบาลได้คิดดูอีกทีว่าควรยกเลิกโทษประหารหรือไม่ เพราะได้มีสมาชิกหลายคนอภิปรายกันมาแต่ที่ว่าขอให้ยกเลิก และขอให้ผู้แทนราษฎรทั้งหลายได้คิดอีกทีหนึ่งว่าเราควรยกเลิกหรือไม่ ข้าพเจ้าจึงอยากจะชี้ในเรื่องหลังพระพุทธรูปต่าง ๆ แต่จะไม่ย่ำว่าอะไร ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายระมัดระวังพระพุทธรูปต่าง ๆ ซึ่งเป็นรูปพระพุทธรูปทั้งหลายเอากระแฉับธรรมแห่ง พระพุทธรูปเจ้ามาใช้ให้ทั่ว ๆ ทุก คนแล้วข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะพระพุทธรูปต่าง ๆ นั้นจะกระทำใจท่านที่อยากจะให้คนตายนั้นกตัญญูมาซึ่งชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อเขาอาจจะกลับนิสัยเป็นคนดีได้ ในอธิกถิตติคตมัยน

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าววาทะที่ได้อภิปรายกันมาแต่โดยมากเป็นสมาชิกประเภทที่หนึ่ง โดยมากอยากจะได้ยินวาทะให้รัฐบาลรอเรื่องนี้ไว้ เพื่อพิจารณา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคนหนึ่งก็อยากจะให้รัฐบาลรอเรื่องนี้ไว้ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าที่เราได้เข้ามา เป็นเรื่องนโยบายที่รัฐบาลดำเนินอยู่ , ถ้าจะพูดโดยเฉพาะผู้ที่ถูกประหารชีวิตแล้ว สติของคนที่ถูกประหารชีวิตในเวลา ยังไม่ได้ถูกประหารชีวิต มีอยู่ ๔ ชั้น เมื่อศาลฎีกาพิพากษา แล้วยังมีสติอีกอย่างหนึ่ง ยังมีสติที่จะขอพระมหากรุณาจาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในขณะนำความขึ้นกราบบังคมทูลนั้นเป็นอันหนึ่งในเรื่องสติที่ ๓ มีอยู่ พูดถึงนโยบายของรัฐบาลแล้ว รัฐบาลได้พยายามถอนอมสติกิของประชาชนเป็นอย่างยิ่ง ถ้าจะกล่าวไม่ต้องนำความขึ้นกราบบังคมทูลเสียก่อนนั้น ข้าพเจ้าเห็นไปในทางที่ควรอนสติไปให้เหลือแต่ ๓ ชั้น ส่วนสติที่จะขอพระราชทานอภัยโทษ หรือลดหย่อนผ่อนโทษอีก ในทางการปฏิบัติได้ยาก มีปรากฏน้อยนักน้อยหมาที่จะไป ทำ แล้วนอกจากที่จะได้มีฐานะพิเศษที่จะทำเช่นนั้นได้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังแล้ว สมาชิกส่วนมากที่เป็นผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๓ ยังมีคงามมั่นคงอยู่ในทางที่จะขอให้คงกฎหมายนี้ไว้ก่อน ข้าพเจ้า ขอประธานวินิจฉัยต่อรัฐบาลนี้ ซึ่งเป็นรัฐบาลที่พวกข้าพเจ้าเคารพอย่างยิ่งว่า ขอให้รอไว้ก่อน และหาทางผ่อนผัน โดยคงกรรมวิธีการมาไปพิจารณาอีก ครั้งหนึ่ง จะเป็น

พระคุณอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ขอ จึงขอนให้รัฐบาลถอนไปเสียก่อน
แต่ยังคงคิดในเรื่องนี้ไว้ก่อน

นายสวัสดิ์ บุระเวส ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าว
ว่า ข้าพเจ้าขอ.....

ประธานสภาฯ กล่าว ว่า ยังไม่ได้อนุญาตให้พูด

ร.ท. ทองคำ คดีชัยโยภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี กล่าว
ว่า หลักการที่รัฐบาลยื่นขึ้นอีกหลักหนึ่ง แต่ที่หม่อมท่านส์มาชิกบอกมาให้
ยกเลิกการประหารชีวิตเดี่ยวนั้น ควรจะเพิ่มเติมในภายหลัง เพราะฉะนั้น
ควรจะวินิจฉัยในหลักการที่รัฐบาลเสนอมาว่า จะรับหรือไม่ ดังนั้น
เขาได้ขอหลังดังกล่าว ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้

น.ต. หดวงำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. กล่าว ว่า ข้าพเจ้ารู้สึกแปลก
ใจเป็นอันมาก ว่าทำไมที่ประชุมแห่งสภาฯ นี้ไม่มีหลักการแห่งพระราช
บัญญัติที่รัฐบาลได้เสนอ การที่ข้าพเจ้าแปลกใจก็เพราะเหตุว่า หลัก
การ ในพระราชบัญญัติที่ รัฐบาลได้เสนอมาทงต้องมาตรา มี ความ
ประสงค์อันดีต่อประชาชน และมีความประสงค์อันดีต่อพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว เหตุใดข้าพเจ้าจึงพูดเช่นนั้น เห็นจะต้องชี้แจงความมุ่ง
หมายในการที่ออกพระราชบัญญัตินี้ให้ฟังสักหน่อยว่า ตามมาตรา ๓๓
ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายแล้วว่า เรื่องเดิมเป็นมาอย่างไร ก่อนที่รัฐบาลจะตั้ง
กรรมาธิการพิจารณา ว่า ขาดอาญาประหารชีวิตในประเทศสยามนั้นควร

จะเลิกหรือไม่ ก็ปฐมเหตุเกิดขึ้น คือ ทุกครั้งที่เจ้าคุณนายฯ ท่านจะ
 ต้องเซ็นนามสนองพระบรมราชโองการในการประหารชีวิตแล้ว ท่านก็
 รู้สึกมีความไม่สบายใจเป็นอย่างมาก ในการที่จะทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้น
 จึงได้เสนอเรื่องนั้นที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ประมาณเกือบ มีหนึ่งแล้ว
 ว่าเราควรจะเลิกอาชญาประหารชีวิตในประเทศสยามหรือไม่ แล้วเรื่องก็
 ได้ดำเนินไป ดังที่ได้ทราบเรียนสมาชิกแล้ว ว่าได้มีผู้เชี่ยวชาญหลาย
 นายพร้อมทั้งกรมราชการ มีความเห็นว่าไม่ควรจะเลิกการประหารชีวิต
 แต่ได้มีทางแก้ไว้ว่า แทนที่เราจะทำกันอย่างแบบที่ค้ำสมัยใหม่เรียกว่า
 บาเบเรียน เช่นนี้ ควรจะหาวิธีใหม่ คือทำเป็นไซแอนติฟิคหน่อย ก็ได้
 เสนอมาตรา ๓๓ ขึ้น เพื่อเป็นการรื้อถอนประมวลต่อราษฎร นั้นเป็นหลัก
 การของมาตรา ๓๓ ที่ให้ยกเลิกมาตรา ๓๔ ก็มีอยู่ว่า แทนที่เดิมจะต้อง
 นำความกราบบังคมทูล รัฐบาลก็ได้ขอแก้ความมาตรา ๓๔ ใหม่ การ
 ที่ทำเช่นนั้นก็เป็นการทำประโยชน์ ๒ สถาน คือ สถานที่ ๑ ก็จะทำให้
 ระบบของการปกครองประชาธิปไตยของเรานับเป็นไปอย่างถูกต้องดังที่นานา
 ประเทศเขากระทำไป กล่าวคือแยกอำนาจทั้ง ๓ ให้ขาด ออกจากกัน
 คืออำนาจศาล อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจบริหาร นี่ประการหนึ่ง
 อีกประการหนึ่ง ในรัฐธรรมนูญเราก็ได้กล่าวไว้แล้วว่า พระมหากษัตริย์
 เป็นผู้ปกครองการระ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ หรือกล่าวง่าย ๆ ก็คือว่า
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในระบอบประชาธิปไตยนี้ ควรจะทำแต่

พระคุณ ไม่ควรจะทำพระเดชเป็นอันขาด เพราะว่าท่านเป็นที่เคารพ
 ตักการะของบุคคลทั้งปวง ข้าพเจ้าอาจจะเดาใจได้ว่า พระบาทสมเด็จพระ
 พระเจ้าอยู่หัวคงจะมีความรู้ ตักไม่แตกต่างกับเจ้าคุณนายยก ๆ เท่าใด คือ
 เจ้าคุณนายยก ๆ ท่านยังไม่มีความเต็มใจ พอใจ ในกาที่ระเช่น นามให้
 ประหารชีวิตคน เพราะฉะนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็คงจะเป็นเช่น
 เดียวกัน ตามที่ข้าพเจ้าเข้าใจ ก็จะมีประโยชน์อะไรในกาที่ระดังให้
 คัดคอกคนเดิน จะได้พระคุณอะไรสำหรับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นี้
 เป็นหลักการที่รัฐบาลได้เสนอขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ประชาราษฎร์ และ
 เพื่อประโยชน์แก่พระมหากษัตริย์เอง แต่ข้าพเจ้า ประหัดใจว่า ที่
 ประชุมแห่งสภาฯ นี้ไม่ยอมรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทนข้าพเจ้า
 จะขอประทวนเสนอต่อไปว่า ข้อแย้งต่าง ๆ คือ ในมาตรา ๓๓ มีความเห็น
 ไปว่า มาตราจะเลิกอาชญาประหารชีวิตเสีย ความจริงความเห็นอัน
 นี้ไม่ใช่หลักการแห่งพระราชบัญญัติที่เราจะพิจารณา แต่ใครจะขอ
 ประทวนเสนอต่อไปเพื่อป้องกันความสงสัย ว่ารัฐบาลได้ขบ และได้
 พิจารณามาแล้ว ก็กิจการในเรื่องซึ่งจะมีโทษประหารชีวิตหรือไม่ นั้นควร
 จะมอบให้เป็นฝ่ายบริหารพิจารณา มีบางท่านยกหลักเกณฑ์พระพุทธ
 คำสอนมาอ้าง ว่าไม่ควรจะฆ่ากัน แต่ท่านเหล่านั้นได้คิด หรือไม่
 ว่าถ้าแม้ว่าเราได้เลิกโทษประหารชีวิตเสียแล้ว โจรผู้ร้ายจะเพิ่มขึ้น
 มากมายเท่าใด คนซึ่งจะถูกฆ่าตายด้วยน้ำมือของผู้ร้าย นั้นจะมากมาย

เพียงใด ส่วนผู้ร้ายนั้นเขาคิดคุกเพียงตลอดชีวิตก็พอ นี่ขอให้คิด
 ออกแง่หนึ่ง อีกประการหนึ่ง นานาประเทศซึ่งเขาปกครอง โดยระบอบรัฐ
 ธรรมนูญก็มีอยู่เป็นอันมาก เขาก็ใช้อาชญาประหารชีวิตนั้นด้วยเอกซบิ
 เรียนซ์ ความชำนาญ เขาเห็นว่ายังจำเป็นอยู่ที่จะใช้ อาชญาประหาร
 ชีวิต บางประเทศที่เขาเลิกการประหารชีวิตแล้ว เขากลับมาใช้ ออกก็มี
 เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ เราควรจะคิดออกแง่หนึ่ง ถึงกระนั้นก็ดี ยังมีบาง
 วันที่ประเทศสยามจะเลิกอาชญาประหารชีวิตได้ แต่ควรจะมีให้
 เป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหาร อย่าให้เป็นการทำคุณบูชาโทษไป แต่ไม่ได้
 เกี่ยวข้องเรื่อง เรืองนฤคธว่า เป็นหน้าที่ของผู้แทนราษฎร ในเมื่อเรามี
 เรื่องที่จะผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรประเภทที่
 ข้าพเจ้าก็ยินดีจะทำเสียก่อน ส่วนการที่จะเลิกการประหารชีวิตอย่างไร
 หรือไม่ จะต้องพิจารณากันต่อไป เป็นปัญหาที่จะทำในสมัยประชุม
 นี้ไม่สำเร็จเป็นแน่ ถ้าเช่นนั้นเราจะผ่อนหนักให้เป็นเบาไม่ดีกว่าหรือ
 คือว่าความคิดในการที่จะร่าง พระราชบัญญัติ ธรรมนูญ ศาลยุติธรรม
 เท่าที่ข้าพเจ้าทราบดูเหมือนว่าเรา จะนำวิธีการบางอย่างในนานา ประเทศ
 มาใช้ ด้วยวิธีที่เรียกว่า รัฐชน เมื่อมีกรณีอันน่าสงสัยเกิดขึ้นแล้ว
 ทางตุลาการอาจจะตั้งกรรมการไต่สวนคำพิพากษาว่า จะถูกต้อง หรือ
 ไม่ ถ้าไม่ถูกต้องจะมีวิธีผ่อนผันอย่างไรหรือไม่ นี่เป็น ความคิด ของ
 รัฐบาล ที่หนักหนาตาม ๑๔ ข้าพเจ้าได้กล่าวแต่อย่างมีความประสงค์

ไม่ใช่ประสงค์ร้าย มีบางท่านเขาหักเกณฑ์ในการ พระราชทานอภิ
 โทษไปปนกับหักเกณฑ์ในคำพิพากษา ข้าพเจ้าขอประทานเสนอ จะ
 เราควรจะแยกกัน การพระราชทานอภิโทษ เป็น พระราชอำนาจของ
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในทางบริหาร ส่วนคำพิพากษาของ ศาล
 นั้นเป็นอีกทางหนึ่งซึ่งจะคงใช้ทางศาล รัฐบาลได้เสนอร่างมา เช่นนี้
 เพราะฉะนั้นแล้วแต่สมาชิกว่าเราจะปล่อยให้มันเป็นหมิ่นไปอย่างนี้โดย คัด
 คอคอคออกไปก็ความใจ

ขุนสุมมาหาวทิดระกดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่
 ปัญหาที่เข้ามาสู่ในที่ประชุมนี้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังอภิปรายกัน มีปัญหา
 ใหญ่ว่ารับหลักการหรือไม่รับ แต่ในกรณีอภิปรายกันนี้ มีปัญหาแฝง
 เกิดขึ้น ว่ารัฐบาลควรรับเรื่องเอาไว้ก่อน ข้าพเจ้าเห็นไปในทางที่
 ว่าควรจะเป็นปัญหาแฝง แต่ปัญหาแฝงนี้อาจจะมีผู้ คำนวณว่าไม่เกี่ยวกับ
 ประเด็น ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้อง คือมีสมาชิก
 ส่วนมาก ได้ยื่นขอถอนรัฐบาลแล้ว รัฐบาลก็ยังไม่วางใจ สมาชิก
 อาจจะมีอำนาจตามข้อบังคับข้อ ๔๕ หมวดอักษร ค. ว่าญัตติขออย่า
 เพิ่งลงมติในญัตตินี้ก็ได้ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจะได้ อภิปรายในทางที่
 ยื่นขอถอนว่า ขอให้เด็กโทษประหารชีวิตเสียเถิด ในเรื่องเด็กโทษ
 ประหารชีวิตนี้ ข้าพเจ้าเห็นด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง และข้าพเจ้ามีเหตุผลอีก
 ประการหนึ่ง ซึ่งอยากจะเพิ่มเติมเหตุผลในบรรดาสมาชิกที่อภิปราย

คนที่เป็นผู้ร้ายแต่ทว่าถึงโทษที่สุดต้องเป็นคนที่เกิดมาจากต้นตอของตัวเอง แต่ผู้ร้ายของเราทุกวันนี้ขอให้คุณคิดดูดี เป็นผู้ที่จับไฟแต่ไม่รู้ตัวใช่หรือไม่ จับไฟแต่ไม่รู้ตัวว่าร้อนหรือเย็นไม่ต้องมีคนอื่น แต่ท่านและข้าพเจ้า ถ้าบางครั้งเกิดโทษแล้ว ดิมอะไรๆหมดคนเช่นนั้นควรฆ่าหรือไม่ คนที่ได้รับการศึกษาแล้วอาจจะไม่คิดว่าฟ้าส่งแก่ไหนค้าแต่ไหน คนเช่นนั้นควรจะต้องโทษอย่างแรง เมื่อข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นข้าพเจ้าอยากจะเรียนท่านสมาชิกทั้งหลายว่า สุภาษิตกฏหมายเราคงได้ข้อหนึ่งว่า เราปล่อยผู้ร้าย ๓๐ คน ดีกว่าตั้งโทษคนผิดสักคนเดียว ข้าพเจ้าอยากจะเอาหลักฐานเรียนให้ท่านเห็นว่า ถ้าเราจะปล่อยคน ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตสัก ๓๐ คน จะไม่ดีกว่าที่จะเอาคนดี ๆ คนหนึ่งไปตัดหัวหรือขอโทษที่ข้าพเจ้าจะกล่าว แต่ที่ข้าพเจ้ากล่าวก็เข้าใจว่าจะเป็นเกียรติยศเช่นตัวอย่าง คณะผู้ก่อการ ร.ศ. ๑๓๐ ถึงจะได้เสียต้องคำพิพากษาในคดีกบฏก็ดี แต่บัดนี้ท่านอนุญาตประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติมากมาย นั้นเพราะเรื่องกฏหมายคดีหัวหรือไม่เอา เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งซึ่งขอจึงขอต่อรัฐบาลว่าในเรื่องประหารชีวิตคนของเรานั้นจะไม่ได้ ผิดสมความผิด แต่การที่เราจะมีเทศบาลอะไร้วยแปดบั้งคัมภ์ให้คนเดินไปตามช่องทางนั้น อาจจะเป็นช่องทางที่ค้ำให้ไปสู่ความดีได้ ข้าพเจ้าจึงขออ้อนวอนด้วย มีฉะนั้นบางที่อาจจะมิได้แปรญัตติขอไม่ให้ลงมติในญัตตินี้ก็ได้

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิบดี กล่าวหาว่า ข้าพเจ้าอยากจะขอชี้แจงในเรื่องหลักวิชาการเกี่ยวกับกฎหมายบ้าง คือเราพิจารณากันในที่นี้ เราพิจารณากันในข้อที่ว่าประเด็นมีอะไร ที่จะต้องพิจารณาในวันนี้ ประเด็นในพระราชบัญญัติซึ่งรัฐบาลเดิมนั้น เสนอในประเด็นที่ว่า จะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิต คือเปลี่ยนวิธีการ รัฐบาลยังไม่ได้เสนอว่าควรจะเลิกการประหารชีวิต การเลิกหรือไม่เลิกจึงไม่ใช่ประเด็นที่สภา ฯ นั้นจะวินิจฉัยในขณะนี้ เพราะฉะนั้นเราจะคงวิเคราะห์ว่า วิธีการของรัฐบาลนี้ เราจะรับหรือไม่รับ นั้นข้อหนึ่ง ตามที่มีสมาชิกบางคนว่าขอให้รัฐบาลรอการเรื่องนี้ไปพิจารณาเสียก่อนนั้น ด้วยเหตุว่ายังมีข้อประเด็นในเรื่องควรจะเลิกหรือไม่เลิกการประหารชีวิต ในข้อนี้จะผิดแปลกอะไร ขอให้คิดดู ประเด็นเรื่องนั้นถ้าหากว่ารัฐบาลจะรอได้ ก็คงมีการประหารชีวิตต่อไป คิดแต่วิธีการประหารชีวิตอย่างไรเท่านั้น นี่เป็นข้อสำคัญ ส่วนที่ท่านว่าควรขอเอาฉบับ เพราะฉะนั้นเมื่อท่าน แยกแบบ ๒ ประเด็นแล้ว พระราชบัญญัติ นี้ก็ควรจะได้พิจารณาโดยฉะเพาะ แต่จัดออกไปก็ต่อประหารชีวิตอยู่นั่นเอง ข้อที่ควรแยกพิจารณาหรือไม่เป็นอันข้อประเด็นหนึ่ง ซึ่งควรจะจำกันในเวลาหลัง ที่นเมื่อมาถึงว่า ในพระราชบัญญัติมาตราเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตโดยตัดศีรษะมาเป็นกาวยิง ข้าพเจ้าฟังเสียงในข้อนี้ จะไม่อภิปรายมาก ฟังเสียงก็ไม่ต้องค้านแข็งแรงนัก มีที่เถียงหรืออย่างไร

มากก็ในมาตรา ๑๔ . มาตรา ๑๕ นั้นบางคนหวังว่า เริ่มการที่จะ
 ประหารชีวิตคน ซึ่งวิเศษกว่าจะมีราคา จะต้องผ่านศาลชั้นที่ ๑ ชั้น
 ที่ ๒ ชั้นที่ ๓ แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ยอมเปิดนอกระยะ
 ดบต่างไปเสีย คงจะเป็นอย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้ขอให้เห็นเช่นนั้นก็อาจจะ
 คงใจไปว่าไม่ควรรับหลักการของรัฐบาล แต่ความจริงถ้าหากว่าเรา
 พิจารณาเหตุผลของกรณี้แล้ว เป็นแต่วิธีเท่านั้นเอง คิดว่าจะถึงพระบาท
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในเมื่อจะต้องถูกประหารชีวิตแทบทุกเรื่องก็ได้ ขึ้น
 ไปโดยวิธีใด ขึ้นไปโดยวิธีของรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๕ เดียวกันขึ้นไป
 โดยมาตรา ๕๕ คือถ้ามีผู้ถวายฎีกาแล้ว ต้องขึ้นทางคณะรัฐมนตรี
 ปรีกษาลดโทษทุกคดี เราจะไปรอไว้ไม่ได้ ก็เมื่อเรื่องขึ้นเป็นชั้นไป
 โดยวิธีใด ข้าพเจ้าอยากจะชี้ให้เห็นว่าชั้นใดเหมือนกัน โดยวิธีใหม่
 ไม่ใช่ตัดไม่ให้ชั้นเลย การที่จะให้ ขึ้นโดยทางที่ขอพระมหากษัตริย์
 เป็นการถูกด้วยหลักวิธีซึ่งใช้อยู่ทั่วไปในเรื่องกฎหมายทั่วไป ในวิธี
 พิจารณาความอาชญา เพราะในวิธีพิจารณาความอาชญาซึ่งจะได้
 ปรากฏเป็นประมวล ซึ่งท่านจะได้เห็น ถ้าเราจะถือตามหลักทั่วไป
 แล้ว เราแยกอำนาจศาลการออกไป แต่ตามรัฐธรรมนูญของเรา
 แยกอำนาจศาลการออกไปเด็ดขาด คือแปลว่าในรัฐธรรมนูญว่า พระ
 มหากษัตริย์ทรงใช้ อำนาจศาลการทางศาล แล้วท่านตรวจดูในหมวด
 ศาล ก็คือศาลตัดสินเด็ดขาดแล้ว เป็นอันเด็ดขาดถึงที่สุด แล้วไม่ต้องมา

รบกจนพระมหากษัตริย์อย่างแต่ก่อน คดีในศาลปัจจุบันนี้ แม้เมื่อมี
 รัฐธรรมนูญแล้ว ศาลเด็ดขาดที่ไหน ยังไม่ครบตามรัฐธรรมนูญ เพราะ
 เวลานี้ศาลตัดสินแล้ว คดีประหารชีวิต และจำคุกตลอดชีวิต ต้องไป
 ให้ทรงเห็นด้วยนายกรัฐมนตรียรับสนองพระบรมราชโองการ จึงจะเป็น
 เด็ดขาดไปได้ ซึ่งถ้าจะพูดไปโดยที่แท้แล้ว ยังไม่ครบตามรัฐธรรมนูญ
 รัฐธรรมนูญบอกวาสืบคดีตัดสินเด็ดขาดบังคับได้ แต่การบังคับนั้น ถ้าหาก
 ว่ามีการฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษกึ่ง หรือมีฉะนัยโดยที่คณะรัฐมนตรี
 ถวายความเห็นไป เนื่องจากเหตุซึ่งปรากฏขึ้นในทางบริหารว่าอาจจะ
 เหตุที่สมควรจะพิจารณา ดังที่ท่านสมาชิกว่า ฟ้อง ๔ คน ถอนไป
 คนละกระบอก ไปยังถูกคุกเดี่ยวเท่านั้น เพราะฉะนัยกึ่งของต้นนิษฐาน
 ตามตอขยิดว่า คนหนึ่งยังเท่านั้น เพราะถูกคุกเดี่ยว เราเคารพต่ออำนาจ
 ศาล ก็เรียกว่าถึงที่สุดเหมือนกัน ไม่มีใครจะไปรื้อฟื้นได้ แต่ทว่าถ้าผู้
 ทูลเกล้า ฯ ถวายฎีกาในกรณีเช่นนั้น เราอาจจะแนะนำพระมหากษัตริย์ว่า
 ๓ คนนี้ให้ลดโทษประหารชีวิต หรือมีฉะนัยยังไม่มีใครถวายฎีกาขึ้นมา
 เราพิจารณาเห็นเอง เราก็อาจจะนำความ นกราบบังคมทูล ขอลดหย่อน
 ผ่อนโทษก็ได้ ทำได้ถูกต้องเหมือนกัน และที่มีสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวถึงนับ
 สันนว่าวิธีการอะไรที่เราควรจะทำได้ เราควรทำให้เสร็จ เราเห็นได้แต่
 พระมหากษัตริย์จะพระราชทานอภัยโทษ เพราะฉะนัยแบบบนเบนฉะนัย
 เข้าแบบทั่วไปในประเทศอื่น ๆ และเป็นแบบที่ชนไปเพื่อพระมหากษัตริย์
 ไม่ใช่ชนไปเพื่อจะให้ชนประหารชีวิต และท่านเองก็ไม่เต็มใจ และนายก

รัฐมนตรีเองก็ไม่เต็มใจ ตามที่เดชาธิการคณะรัฐมนตรีได้ ชำแจงแล้ว
 คือเดชาฯ คิดทุกเรื่องที่จะต้องประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต จะขอ
 พระราชทานอภัยโทษหรือไม่ขอก็คงไปให้ทรงเซ็น เรื่องอะไรที่ควร
 จะเสร็จได้ ก็ควรจะให้เสร็จไปทีเดียว แต่เรื่องไหนมีเหตุผลพิเศษควรจะ
 ได้รับพระมหากรุณา ก็ให้ขึ้นไป และพระมหากษัตริย์จะทรง ใช้พระราช
 อำนาจก็ในทางพระราชทานอภัยโทษ ในทางพระมหากรุณา เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าขอเราควรจะวินิจฉัยกันว่า ควรจะรับหลักการหรือไม่รับ
 หลักการควรจะยกเด็กหรือไม่ยกเด็กโทษประหารชีวิตนั้น ข้าพเจ้าขอเรียน
 ว่าเป็นการนอกประเด็น แต่ขออนุญาตประธานสภา ฯ ว่าแม้จะเป็นข้อ
 นอกประเด็นก็ดี แต่รู้สึกว่ามันได้อินญาค ส่วนอีกหลายท่านอภิปราย
 ถึงเรื่องนอกประเด็นมาแล้ว ก็ขอได้โปรดอนุญาตให้ ข้าพเจ้าได้ ชำแจง
 สั้นสั้นพูดเล็กน้อย ในเรื่องที่เราควรจะยกเด็กการประหารชีวิตหรือไม่
 ให้นับเรื่องซึ่งโต้เถียงกันมาทั่วโลก และข้าพเจ้าไม่ประหลาดใจที่สภาฯ
 นี้โดยยกเรื่องนั้นเถียงกัน ข้าพเจ้าจะประหลาดก็ต่อเมื่อท่านไม่ได้พูดอะไร
 เลยเลยที่เราควรจะเด็กหรือไม่เด็ก ข้าพเจ้าเห็นเป็นธรรมดาที่ท่านได้
 พูดมา เป็นเรื่องที่สนใจกันทุกประเทศ เป็นคราวๆ เช่นข้าพเจ้าจำได้
 อย่างที่เมืองอังกฤษ นานๆ มีการเสนอญัตติว่าให้ ยกเด็กโทษประหารชีวิต
 เลยที่ แล้วตั้งกรรมาธิการกันไปพิจารณา พิจารณากันแล้วก็บอกว่าจะยังไม่
 สมควรพอ ยังไม่มีคนยกโทษ ถ้าไม่ลงโทษประหารชีวิต โทษที่จะ
 แรงสูงสุดต้องเป็นโทษประหารชีวิต เพราะเหตุว่าคนทำผิดเหมือนกันยัง

ได้รับโทษไม่เท่ากัน คือว่าโทษตั้งแต่น้อยไปจนถึงอุกฤษฏ์ที่สุด ที่หนัก
 การทำโทษอย่างอุกฤษฏ์ที่สุด เช่นเป็นต้นว่า พ่อแม่ เขาขึ้นมาถึงแล้ว
 ทำตายอย่างร้ายกาจที่สุด แล้วท่านจะเอาโทษอะไรมาลง ท่านจะบอกว่า
 เอาไปจำคุกตลอดชีวิตอย่างนั้นหรือ ตอนนั้นคนขายพระสงฆ์ สับอย่างสับ
 ฟันปลา อย่างทว่ารุนแรงอย่างนั้นแล้ว เราจะเอาโทษอะไรมาลง ก็ไม่มี เพราะ
 ฉะนั้นจึงต้องมีโทษประหารชีวิตไว้ การที่ตั้งโทษประหารชีวิต ท่านจะ
 ตั้งเกิดได้ว่าผู้พิพากษาไม่อยากจะลง โทษอะไรหาชีวิตเลย เว้นแต่จะ
 จำเป็นจริงๆ กฎหมายอาชญามาตรา ๒๕๐ ก็จำกัดจำเขยเต็มที่ ประการ
 ที่ ๒ ผู้พิพากษาเอง ที่ข้าพเจ้าพูดได้เพราะข้าพเจ้าได้เคยเป็นผู้พิพากษา
 มาตั้งแต่ตำแหน่งสูงสุด รู้ดีว่าพอถึงประหารชีวิตแล้ว ดูแล้วดูเล่า ดูว่า
 ส้มคว่ำจะประหารชีวิตหรือไม่ แต่ว่ากฎหมายมีอยู่อย่างนั้น เมื่อถึงเวลา
 ตัดสินก็ไม่อยากจะให้ประหารชีวิต แต่เราถือฉันทวิเคราะหฺ์ เราก็ต้องเซ็น
 ลงไปตามหน้าที่ของเรา แต่ในขณะนั้นเป็นเรื่องทว่าทำอย่างรุนแรงที่สุด
 วางชีวิตไว้จำกัดจำเขยที่สุด และผู้พิพากษาทุกคน โดยเนใจแหวดคอนชั้น
 ไม่อยากจรรให้ตาย แต่ว่าก็เปลี่ยนเป็นจำคุกตลอดชีวิตไปได้ แต่ว่าอีก
 อย่างหนึ่ง ที่ว่าการที่ตั้งโทษนี้ มีรัฐมนตรีผู้หนึ่งได้ ช้างแดงแล้วนั้น เป็น
 ความจริง คือมีหลายประเทศที่ตกลงกันว่าควรมิจะเลิกการประหารชีวิตหรือ
 ไม่ แต่ว่าก็บอกว่าไม่ควรเลิกไปนั้นหลายครั้งหลายคราว แต่ว่าบาง
 ประเทศถูกรู้ชื่อนๆ หนักเข้า ก็เลิก แล้วทนั้นก็มีเหตุอุกฤษฏ์มาพัวพันกัน
 มาครั้งนั้น ก็กลับมามีอีก ก็มี ข้าพเจ้าจะถามว่าสถิติการฆ่ากันตายใน

เมืองไทยเรามีตลิ่งหรือทิวชน ท่านทั้งหลายก็จะตอบว่าทิวชน แล้วเราจะไปเลิกการประหารชีวิตเดี่ยวนั้นมันถึงเวลาหรือยัง ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะเลิก อย่างเดียวกับเมืองเขาที่เขาจะต้องยุติคิดว่าควรวเด็กหรือไม่ควรวเด็ก เขาก็ต้องพิจารณาให้คิดเหมือนกัน ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นประเทศอังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ ได้ตรวจดูแล้ว ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ แต่มีน้อยที่สุดที่เลิกการประหารชีวิต และที่เลิกไปแล้วคงกลับมาใช้การประหารชีวิตก็มี ประเทศต่าง ๆ เช่นอังกฤษ ใช้เชนคอก อเมริกาใช้เก้าอี้ไฟฟ้า แล้วฝรั่งเศสใช้ กัดต้นไม้ นั้นข้าพเจ้าจะไม่พูด แต่แต่จะใช้อย่างไร แต่เห็นว่าหลักที่รัฐบาลเขามานับเป็นวิธีพิจารณาซึ่งใช้กันทั่วโลก ซึ่งเวลาเราออกประมวลแล้วเราก็จะต้องใช้อย่างนี้ ข้าพเจ้าขอสรุปคำถามว่า ไม่ได้เปลี่ยนวิธี คือท่านไม่ควรจะขบใจว่า จะขึ้นถึงพระมหากษัตริย์ไม่ได้ ความจริงขึ้นได้ แต่เดี๋ยวนี้ทนายความมีมากขึ้น ก็อาจจะทำฎีกาทุเลาได้ ๆ ถวายก็ได้ เพื่อขอพระราชทานอภัยโทษ.

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ข้าพเจ้าได้ปัดอภัยให้ท่านทั้งหลายอภิปรายกันมาเป็นเวลาชั่วโมงเศษ เห็นว่าสมควรที่จะพิจารณาปัญหาต่างๆที่ท่านอภิปรายเสียที่ ปัญหาที่ข้าพเจ้าได้ปัดอภัยให้สมาชิกอภิปรายถึงเรื่องว่ายังไม่ควรจรวับหลักการ โดยมีสมาชิกร้างหักการว่า ถ้าจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนไปในทลที่ไม่วระหารที่เดียว ชื่อนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า

เป็นเหตุผลไปในทางที่จะไม่รับหัตถ์ถาวร เพราะฉะนั้นในการที่อนุญาตไป
นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการชอบแล้ว คือไปนี้ถ้าสรุปปัญหาอย่างสั้น ๆ ก็
มีแต่เพียงว่าเราจะรับหัตถ์ถาวรหรือไม่เท่านั้น ถ้าท่านผู้ใดจะแยกปัญหา
ให้กว้างออกไปอีกก็เชิญ

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอเดชะว่า อย่าเพิ่งลงมติ ขอให้เอาญัตตินี้
ขึ้นมาปรึกษาก่อน

มีดำชกักรับรอง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ท่านก็หลีกเลี่ยงว่าอย่าเพิ่งลงมติ
หรือจะลงมติดังต่อไปนี้

หลวงวรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรธานี กล่าวว่า
ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ควรจะมีมติอภิปราย เพราะเหตุว่าเรื่องนี้เป็นปัญหา
สำคัญ ควรจะปล่อยให้สมาชิกที่ขมขื่นแล้วไม่ได้พูด ได้มีโอกาส
พูดบ้าง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะมีมติอภิปราย
ได้โปรดยกมือขึ้น

ผู้ที่เห็นว่าควรจะมีมติอภิปรายได้ มี ๕๐ เสียง เป็นอันว่าให้มัต
ติอภิปรายได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ที่นี้ปัญหาต่อไปก็ว่ามีว่าควรระดมคิใจ
หรือควรระดมคิ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า ข้าพเจ้่าขอเสนออีกอย่างที่ได้เสนอมาแล้ว คือ เสนอให้คั้ง
กรรมาธิการเป็นญัตติคือญัตติหนึ่ง แต่ก่อนที่ข้าพเจ้่าจะหยุดพูดขอ
เสนอความเห็นอะไรก็ขย่่าอย่างหนึ่งซึ่งข้องใจข้าพเจ้่ามานานแล้ว

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ประเด็ยว, พูดกันขย่่างั้นๆเถอะ
เพราะได้พูดกันมากรแล้ว ท่านจะเอาขย่่างไร

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่่า เสนอขอให้คั้งกรรมาธิการ แต่อยากจะเสนอความเห็นประกอบ
ข้อเสนออนุญัติ.....

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า มีค้อยิปรายแล้ว, ไม่ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่่า มิได้มีค้อยิปรายในเรื่องนั้น แต่ข้าพเจ้่าขออภิปรายในเรื่องญัตติอื่น

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่่า ท่าน
ผู้เป็นประธานไต้ มีมติแล้วว่่าให้ มีค้อยิปราย แต่ข้าพเจ้่าเห็นว่าก่อนที่
จะลงมติ ขอเสนอว่่าให้หยุดพักกันเด็ยก่อน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า เห็นถ้าจะไม่มีใครกัคักัน เพราะ
ญัตตินี้หยุดพักเด็ยก่อน

พักประชุมเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ปัญหาที่ข้าพเจ้าจะขอให้ลงมติในชั้น
นี้ ก็คือว่าอย่าเพิ่งลงมติ หรือเราจะลงมติก่อน

ร.ต.เนตร์ พูนวิวัฒน์ กล่าว ว่า อย่าเพิ่งลงมติหรือว่าญัตติยก
เรื่องขึ้นพิจารณา มีอยู่ ๒ ข้อ ในที่นี้ถ้าอย่าเพิ่งลงมติแล้วจะต้อง
อภิปรายต่อไป แต่ข้อ ๑. ว่าขอให้ที่ประชุมยกเรื่องขึ้นขานรับปรึกษา คน
ละข้อกัน

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า อย่าเพิ่งลงมติดี้นั้นหมายความว่าไม่
ให้ยกเรื่อง เรื่องอาจจะกลับเข้ามาได้ ข้อสุดท้ายนั้นว่าอย่างไร อ่าน
ดูที่

ร.ต.เนตร์ พูนวิวัฒน์ กล่าว ว่า ๑. ญัตติขอให้ที่ประชุมยกเรื่อง
ราวขึ้นขานรับปรึกษา ถ้าที่ประชุมตกลงตามนี้ไซ้ ญัตติเดิมเป็นอันร่าง
ไป ส่วนข้อ ๒. ว่าญัตติขอย่าเพิ่งลงมติในญัตตินั้น อันหมายความว่า
จะให้อภิปรายกันต่อไป

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ถ้าเป็นอย่างนั้น เวลานี้เราได้ปรึก
ษาอภิปรายกันแล้ว

นายมงคลรัตน์ วิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าว
ว่า ไม่ใช่อภิปราย ข้าพเจ้าเป็นผู้เสนอแล้ว ข้าพเจ้าต้องตีความ
ในข้อเสนอนั้นให้เป็นที่เข้าใจได้ ไม่ใช่อภิปรายคือข้าพเจ้าเสนอควม

เป็น ๒ ข้อ คือมีความประสงค์ให้เครื่องนี้^{๕๕}ได้ชั่วคราว ให้เอาเรื่อง
อื่นจนอภิปราย ข้อบังคับข้อไหนไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้ายืนยันว่าถูกต้อง และ
มีผู้รับรองแล้ว

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ปัญหาที่ข้าพเจ้ายกขึ้นให้ที่ประชุม
ปรึกษามืออยู่ ๒ อย่างเพิ่งลงมติ ก็ว่าถ้าเมื่อที่ประชุมส่วนมากเห็นว่า
ควรจะลงมติดังนี้ เราก็ปรึกษาดังนี้ไปก็ได้ ไม่ใช่ปัญหาสุดท้ายที่อ่าน
เมื่อกัน ท่านผู้ใดเห็นว่าอย่าเพิ่งลงมติในปัญหาเรื่องนี้ โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือรับรอง ๔๑ คน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรลงมติได้ โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๖๒ คน เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงให้ลง
มติได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ที่นมตที่เราจะลงต่อไปตามปัญหาที่ได้
อภิปรายกันมาแล้ว แยกหลักการสำคัญได้เป็น ๒ อย่าง ในมาตรา ๑๓
นั้นอย่างหนึ่ง ในมาตรา ๑๔ อีกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นในการที่จะ
รับหลักการนี้ ข้าพเจ้าใครจะหาข้อว่าควรจะรับหลักการรวม หรือ
ว่าจะแยกรับ ขอความเห็น

นายกรัฐมนตรี้ กล่าวว่า ตามร่างพระราชบัญญัติที่เสนอไปนั้น
เป็นฉบับเดียวกันเพราะฉะนั้นขอให้ผ่านไปด้วยกัน

หลวงวรินทร์ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าววา
ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักการในมาตรา ๓๓ กับ ๓๔ นั้นต่างกันมากทีเดียว เพราะ
ฉะนั้นควรจะรับหลักการคณะที่

ร.ท. ทองคำ คล้ายโอภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี
กล่าวว่า พระราชบัญญัติที่ต่างๆ มาข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเคย ว่ารับ
หลักการแยกกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า การรับหลักการเรื่องนเท่าที่อภิปรายกันมาแล้วจนถึงที่สุด ข้าพเจ้า
เห็นว่าควรรับหลักการรวมกันและเพราะเหตุอย่างยิ่ง รัฐบาลมีเจตนา
ดี ข้อที่เราจะเห็นเป็นอย่างอื่น เราได้พูดกันที่หลังในเรื่องที่ว่าไม่ให้
การประหาร เพราะไม่ใช่ปรึกษาเรื่องนั้น เรื่องนั้นเป็นเรื่องที่รัฐบาล
เสนอมาร่วมด้วยความเจตนาดีของรัฐบาล เพราะเหตุเจตนาดี ไม่ใช่ข้าพเจ้า
ขอความกรุณาว่าควรรับหลักการรวมกันทีเดียว

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า เพื่อตัดปัญหาให้สั้นเข้า และเท่าที่
เราเคยมา ความจริงก็ มีเคยแยก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะตั้งปัญหา
ว่าเราควรจะรับหลักการหรือไม่เท่านั้น ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้พิจารณาต่อไปได้ ขอให้งดมติ

สมาชิกยกมือขึ้นรับรองเป็นส่วนมาก เป็นอันว่าที่ประชุมตกลง
ให้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

นายกรัฐมนตรี กล่าวหาว่า ขอเสนอขอคัดค้าน
ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า รัฐบาลขอรับรองให้พิจารณาขอคัดค้าน
เลขาธิการสภาฯ อ่านร่างพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะ
อาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๒ (ฉบับที่ ๓)

นายสวัสดิ์ บุระเวศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวหา
ในมาตรา ๓ นั้นข้าพเจ้าขอแปรญัตติว่า “มาตรา ๓ ผู้ใดต้องคำพิพากษา
ให้ลงอาชญาประหารชีวิตท่านให้เอาไปยิงเสียให้ตายนั้นขอ แปรว่าเป็นแค่
เพียงตลอดชีวิต”

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า เราพูดกันมาเป็นนานสองนานแล้วใน
เรื่องแปรไม่ได้

ค.ยู.เกียง ทองดงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าวหา
ในมาตรา ๓ นั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐบาลว่าเพื่อชดเชยได้กระเตรียม
อะไรบ้าง ตั้งกองหมอดูหมูได้โดยฉะเพาะหรือจะกระอย่างไร

นายกรัฐมนตรี กล่าวหาว่า เคยมีสมาชิกผู้หนึ่งพูดขึ้น บอกว่า
การยิงนั้นเป็นการไร้เกียรติยศ เพราะอย่างนั้น ถ้าหมอนักโทษที่ไม่
สมควรจะได้เกียรติยศก็ใช้คำวินิจฉัย แต่นักโทษทหารที่สมควรที่จะได้รับ
เกียรติยศก็เอาทหารยิง

นายแฮ ยูนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวหาว่า ข้าพเจ้า
ได้ยกมือแล้ว แต่ไม่ทันได้พูด ได้เลยมาตั้งก้น้อย จะพูดตั้งก้น้อย

ครุฑตั้งมาตรา ๓ เท่านั้น ที่พูดว่าพระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราช
บัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)”
เราไม่มีฉบับที่ ๒ อันนั้นจะเป็นประการใด

ประธานสภาฯ กล่าวว่า กระทั่งที่กรมวิชาการไปพิจารณานั้น
๒ เรื่อง

นายเซ ยูนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวว่า กฎ
หมายอันนี้จะออกก่อนฉบับนี้ จะเป็นฉบับที่ ๓ ใดกัน

น.ค. หลวงชำนาญวาสุวัต ร.น. กล่าวว่า ไม่ต้องทำอะไร
ชี้ชัดว่าฉบับที่ ๓ ออกเท่านั้น

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ชี้ชัดว่าฉบับที่ ๓ ออกเสีย

นายทองอยู่ พุ่มพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่า
ในมาตรา ๓๓ ข้าพเจ้าขอแปรญัตติตั้งน ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลง
อาชญาประหารชีวิต ท่านให้เอาไปยิงเสียด้วยดุกปืนดุกเดียว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดรับรอง ตกไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่า พระราชบัญญัติที่ผ่านมาแล้วจะทักความเข้าใจเสียก่อน พระ
ราชบัญญัติที่เก่า ๆ มาดูเหมือนเรามีว่าพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ถ้า
รัฐบาลไม่ขัดข้องขอเพิ่มอีก

ประธานสภาฯ กล่าวหา รัฐบาลยอมให้เพิ่มเติมว่า “แก้ไขเพิ่มเติม” แล้ว ต่อไป

เสนาธิการสภาฯ อ้างว่า เปลี่ยน พ.ศ. ๒๔๗๑ เป็น พ.ศ. ๒๔๕๑ นายฮั่ว ตามไท ผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร กล่าวหา ตามมาตรา ๑๔ ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่เล็กน้อย อยากจะขอแปรญัตติเดิม คำว่า “ถ้าจะลงอาชญาประหารชีวิตแก่ผู้ใด ท่านให้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาเสียก่อน จึงให้นำเอาตัวไปประหารชีวิต” เพราะที่รัฐธรรมนูญมาตรา ๒ มีว่า ปวงชนชาวสยามให้พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขแล้ว เมื่อจะเอาบุคคลผู้หนึ่งไปประหารชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะนำความกราบบังคมทูลให้ทราบเท่านั้นเอง ไม่ต้องขอพระบรมราชานุญาต

นายแซ่ ยูนีพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวหา ในเรื่องดำรับมาตรา ๔ ซึ่งกำหนดห้ามไม่ให้เอาตัวไปประหารชีวิตภายในกำหนด ๓๐ วันนั้น ได้มีคำอธิบายอภิปรายกันมามากในเรื่องที่ว่า ราษฎรเรายังมีดวงใจเขตายังไม่มีความร่มก อาจไม่ถวายฎีกา หรือถวายฎีกาไม่ทัน ซึ่งจะขอภัยโทษให้ลดหย่อน ข้าพเจ้าขอแปรญัตติให้เป็น ๖๐ วัน เป็นอันว่า “แต่ห้ามมิให้เอาตัวไปประหารชีวิตภายในกำหนด ๖๐ วันนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด”

ร.ท.ทองคำ กล้ายโสภา ผู้แทนราษฎร จังหวัดปราจีนบุรี
กล่าวว่า ตามที่เมื่อครั้งมาชิกได้ขอแปรญัตติ ในมาตรา ๓๔ จำให้
ความชงกราบมั่งคั่งมั่งคั่งเสียก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควร

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ในมาตรา
๓๔ นี้ ข้าพเจ้าขอแปรญัตติว่าขอให้เอาตัวไปประหารชีวิตภายใน ๙๐ วัน

ขุนพิเคราะห์คดี วัชรียง

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
เมื่ออย่างไร ๆ เราจะได้ฆ่ากันแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะให้หนัก โทษผู้
มีเวลาชงได้ก็อย่าช้า เวลา ๓๐ วัน ถึง ๙๐ วันไม่พอ ควรจะให้มาก
กว่านั้น คือมีโอกาสดังนี้มีชีวิตที่จะขอว่าตามาติพี่น้อง หรือจะทำอะไรบ้าง
เพื่อเป็นความกรุณา ขอแปรญัตติสัก ๑ ปี

นายทองคำ พนมพัฒน์ วัชรียง

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิบดี กล่าวว่า ตามที่สมาชิกลงมติเห็นว่า ควร
จะขยายเวลา ๓๐ วัน เป็น ๖๐ วัน ได้ปรึกษากันในคณะรัฐมนตรี เห็นว่า
จะยอมได้ แต่ถ้าจะให้ยาวอย่างนั้น ท่านต้องระมัดระวังหนักหนึ่งเหมือนกัน
เมื่อยาวเกินไปจะเป็นการทรมาน อีกข้อหนึ่งรัฐบาลจึงได้ขยายไปตาม
ที่สมาชิกลงมติพิจารณาเพียง ๖๐ วันก็พอแล้ว

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ข้าพเจ้า
๙๐ วัน ไม่ถอน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้า ๑ ปี ไม่ถอน

ประชาชนสภาฯ กล่าวว่า มีผู้เสนอว่าให้นำความกราบบังคมทูล
พระกรุณาเสียก่อนจึงให้เขาไปประหารชีวิต แต่ต่อไปนั้นให้เป็นอย่างเดิม

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า ขอ
ประธานถามรัฐบาล บางทีจะไม่ต้องใจ แต่ให้ให้นำความกราบ
บังคมทูลก่อนประหารชีวิตนั้น รัฐบาลจะยอมได้หรือไม่

น.ต. หาดองธรรมนาวาสวัสดิ์ ว.น. กล่าวว่า ความจริงเรื่อง
รัฐบาลก็ไม่น่าจะขัดข้องอะไร แต่ทว่าความมุ่งหมายมีอยู่แต่ว่าเราอยาก
จะเปลี่ยนการระของพระเจ้าอยู่หัวให้มีแต่การพลัดการะจริง ๆ ไม่อยาก
จะให้เค็ดคร้อนเดย ถ้าแม้ว่าจะคิดความยุ่งยาก ขอให้สมาชิกเห็นใจ
ว่ารัฐบาลได้กระทำเรื่องนี้โดยบริสุทธิ์ใจ

นายฮั่ว คามไท ผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร กล่าวว่า
ตามที่ข้าพเจ้าประณัติคืนนี้ ก็ถือตามมาตรา ๒ พระมหากษัตริย์ทรงเป็น
ประมุขของชาติ เมื่อคนของชาติจะต้องถูกประหารชีวิต และจะต้องจาก
ประเทศสยามไป ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะต้อง นำความกราบบังคมทูล
การจับกุม เช่นอย่างตำรวจจับดอกเตอร์ โชติ ในกระทรวงเศรษฐการ
ยังคงขออนุญาตต่อรัฐมนตรี นั้นเพราะอะไร ขอนข้าพเจ้าอยากขอ
ร้องต่อรัฐบาลและต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อให้ นำความกราบบังคมให้พระ

มหากษัตริย์ทรงทราบเพื่อเป็นฐานเคารพเท่านั้นเอง ไม่มีกฎเกณฑ์อะไร
เป็นทางจรรยาเท่านั้น ขอเรียนให้สวัสดิกังหทัยทราบตามนี้

น.ต. หลวงชำนาญอาวุธวัชร์ ร.น. กล่าวว่ ถัดมาสักมีความ
ประสงค์เช่นนี้แล้ว ก็ในการปฏิบัติเป็นการภายใน รัฐบาลทำได้ เรื่อง
เช่นแบบเรื่องที่ไม่ควรจะไปลงได้ในกฎหมาย แต่รัฐบาลรับรองว่าจะปฏิบัติ
เป็นการภายใน คือกราบบังคมทูลให้ จะพอใจไหม

นายฮั่ว ตามไท ผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร กล่าวว่ เมื่อ
รัฐบาลรับรองจะนำความกราบบังคมทูลพระกรุณา ข้าพเจ้าก็ยินดีอน

ปรธานสภาฯ กล่าวว่ คงเหลืออยู่ ๖๐ วัน ๘๐ วัน ๑ ปี หรือ
ใครจะแปรญัตติคืนออกจากรุ่นอีก

นายมังกร ชำมเด่น กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอแปรญัตติว่ เมื่อไหนๆ
ก็จะประหารชีวิตแล้ว ขอให้ล่าช้ายากเย็นเดยภายใน ๖ ชั่วโมงก็
พอแล้ว

นายมิ่ง เดชาติธรุ รับรอง

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่ สำหรับ
มาตรา ๓๔ นี้ มีสวัสดิกังเดิมเป็น ๓ วาระด้วยกัน คือคงมี คง ๖๐ วัน ของ
รัฐบาล ๓๐ วัน ข้าพเจ้าขอเสนอเป็นมติว่ควรแก้หรือไม่แก้เดี่ยก่อน

ร.ต. เนตร์ พูนวิวัฒน์ รับรอง

นายทองอยู่ พุ่มพุ่มน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่ นอก
จากสมาชิกเดี้นขอว่าควรจะแก้หรือไม่แก้ ข้าพเจ้าขอเดี้นบัญญัติถึง
ที่สุดว่าขอให้แก้

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่
๓๐ วันไม่มีเดี้น รัฐบาลยอมให้เป็น ๖๐ เดี้น

ประธานสภาฯ กล่าวว่ เรื่องนี้รัฐบาลได้รับรองเดี้น จึงตาม
ที่สมาชิกว่าเดี้นก็ให้เป็น ๖๐ วัน เพราะเดี้นบัญญัติของนายมังกร ตาม
ที่รัฐบาลยอมแก้เดี้น ถอนหรือไม่

นายมังกร ถ้ามเดี้น กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ คงเดี้นอยู่ ๖๐ วัน ๘๐ วัน ๑ ปี ข้าพเจ้า
จะขอให้ที่ประชุมลงมติว่า ๘๐ วันหรือ ๑ ปี ก่อน เราจะได้ลงมติ ๖๐ วัน
ที่สุด

นายไต้ ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่ ควร
จะเป็นมติว่าจะแก้ ๖๐ วันหรือไม่เดี้นก่อน ถ้าแก้เดี้นควรจะเป็น ๘๐ วัน
หรือ ๑ ปี

สุนทรภักดี รับรอง

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นควรจะแก้จาก ๖๐ วัน หรือ
เห็นควรว่าจะยื่น ๖๐ วันไว้ ขอให้ลงมติ

มีต้นมาชิกยกมือเห็นว่าควรจะคง ๖๐ วันไว้เป็นส่วนมาก เป็นอัน
ว่าที่ประชุมตกลงให้เป็น ๖๐ วัน

เดชาธิการธภาฯ อ่านมาตรา ๕ ต่อไป

นายเดมียัด หงส์ประภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
กล่าวว่า มาตรา ๕ ที่ร่างไม่จำลัญจอะไร แต่อยากจะขอให้เติมคำว่า "ผู้ยื่น"
ไว้ระหว่างคำว่า "ท่านให้เอาตัว" และกับคำว่า "ไปประหารชีวิต"
อ่านได้ความว่า "ท่านให้เอาตัวผู้ยื่นไปประหารชีวิต"

น.ต. หอดวงษ์ารมวาทสังวัศดี ร.น. กล่าวว่า จะเติมก็ได้ ไม่เติม
ก็ได้ แต่ความจริงก็ไม่จำเป็นตามแต่สภาฯ

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่า
มาตรา ๕ นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรตัดออกทั้งมาตรา ขอแปรญัตติให้ตัด
ออกเสียทีเดียว

นายสนธิ์ บินชานนท์ รับรอง

หอดวงษ์ารมวาทสังวัศดี ร.น. ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่า
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรตัดออกไม่ได้ เพราะเหตุว่าจะทำให้กระทบกระเทือนถึง
สิทธิของผู้ที่คงคำพิพากษาให้ประหารชีวิตก่อน เป็นการตัดสิทธิของ
เขาไม่ให้รับสิทธิตามกฎหมายเดิม กฎหมายนั้นควรจะมีตั้งแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป จะย้อนหลังไม่ได้

ประชาชนธภาฯ กล่าวว่า ญัตติของนายเดมียัด ไม่มีผู้รับรอง
ตกไป คงอยู่แต่มาตรา ๕

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวถึงที่
ข้าพเจ้า: สอนนั้น เพื่อจะให้สิทธิแก่ผู้ที่ขายนั้น ให้ดีขึ้น ไม่ใช่จะ
คัดค้านอะไร คัดค้านข้าพเจ้าเห็นว่าให้เป็นไปตามกฎหมายใหม่ คือ
ให้ยิงทั้งหมดทีเดียว

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวถึง
กฎหมายนี้เป็นกฎหมายลักษณะอาชญา ซึ่งเป็นประมวลกฎหมายอัน
สำคัญของประเทศอย่างหนึ่ง ความรวมคาหัตถ์ของกฎหมาย
อาชญาข้อมไม่มีผลย้อนหลัง ฉะนั้นเรื่องนี้จะมาบัญญัติย้อนหลังให้
เป็นการตกหนักแก่ผู้ที่ได้รับโทษ ดังที่สมาชิก: สอนนั้น ข้าพเจ้าเห็น
ว่าไม่ควร ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เราควรจะรักษากฎอันนี้ไว้

นายสวัสดิ์ บุระเวศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวถึง
ในมาตรา ๕ นี้ ข้าพเจ้ายังเห็นว่าในหลักวิธีพิจารณากฎหมายอาชญา
มีอยู่บทหนึ่งว่า ผู้ที่ได้ต้องโทษในเมื่อเปลี่ยนแปลงกฎหมายใหม่แล้ว
ท่านให้ถือว่าโทษใหม่มากน้อยก็ว่ากัน ถ้าแม้จำคุกผู้ที่ได้ต้องโทษประหาร
ชีวิตแล้ว จะต้องได้รับผ่อนผันไป ๒๐ วัน

ประธานสภา ฯ กล่าวถึง ควรจะคัดออกหรือควรให้คงอยู่
นายสวัสดิ์ บุระเวศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวถึง
ควรคัดออก

ขุนวรดิษฐ์ครุฑเกณฑ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
 ข้าพเจ้าขอให้นำตรา ๕ นั้นมาใช้ตามเดิม ที่ส่งมาซึ่งผู้หนึ่งเสนอให้ตัดออก
 ก็ด้วยหวังจะเป็นเครื่องบรรเทาความร้ายแก่เขา เป็นความผิดเห็นที่ผิด
 เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่า ผู้ที่กระทำความผิดก่อนกฎหมายยังมีหนทาง
 ที่ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาอีกชั้นหนึ่ง บางที่อาจ
 ตัดโทษออกได้ ดังที่เคยปรากฏอยู่เสมอ คัดออกแล้ว ผลเหล่านั้น
 ก็เข้าเป็นกฎหมาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ไม่เมตตาวินิจฉัย
 นั้นเป็นการทำโทษแก่คนในจังหวัดนั้นเอง ถ้าหากว่าจะตัดแล้ว
 ก็ขอให้คัดเฉพาะในจังหวัดนั้น ส่วนจังหวัดของข้าพเจ้าขอให้คงไว้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
 ว่า ในเรื่องที่เราจะคัดมาตรา ๕ ออกหรือไม่ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย
 เป็น ๓ ทางคือ ตามมาตรา ๓ ที่แก้มาตรา ๓๓ นั้น เราควรจะให้เป็น
 ไปตามพระราชบัญญัติใหม่ซึ่งเป็นผลดีแก่โทษประหารชีวิต เพราะ
 ระบุสำหรับมาตรา ๕ ซึ่งเราแก้มาตรา ๓๕ นั้นจึงควรจะให้มาตรา ๕ น
 เหลืออยู่ เพื่อประกอบมาตรา ๕ เราจะคัดมาตรา ๕ ออก โดย
 วิชแบ่งความให้ข้อความในมาตรา ๕ นี้ บังคับเฉพาะมาตรา ๕ หมาย
 ความว่าถ้าจะได้ต้องโทษประหารชีวิตแล้ว ถ้าจะเขาไปฆ่าให้ฆ่าโดยวิธี
 ยิงตามกฎหมายใหม่ แต่ทว่าที่เราแก้มาตรา ๕ นั้นผู้ใดถูกประหาร
 ชีวิต เมื่อคำพิพากษาถึงที่สุด ยังให้โอกาสแก่ผู้นั้นที่จะรับพระบรม

ราชานุญาตก่อน เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงแก้ ข้อความนั้นออก โดยแก้ ข้อความว่า ในกรณีในวรรคต้นนั้นเมื่อคดีถึงที่สุด ให้บังคับตาม กฎหมายเดิม แต่กฎระเบียบความอาจทำให้ ได้รับความดีความงาม ข้าพเจ้า เห็นว่ารัฐบาลคงจะเห็นด้วย

หลวงวรินทร์ ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าว ว่า ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลจะคัดความในมาตรา ๕ ออกไม่ได้ เพราะเหตุว่า มาตรา ๒ บัญญัติว่า ให้ใช้พระราชบัญญัติซึ่งตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เพราะฉะนั้นกฎหมายซึ่งในมาตรา ๑๓ นี้จะย้อนหลังไม่ได้เป็นอันขาด ต้องใช้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นอย่างนี้

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว ว่า ข้าพเจ้าเห็นว่ามาตรา ๕ นั้นถ้าคัดออก ผลจะมีว่าผลของการคัดออกจะมีอยู่ว่า พาดพิงถึงมาตรา ๘ ของกฎหมายอาชญา ซึ่งปรากฏว่า ถ้าจะลงอาชญาผู้ต้องหาในฐาน โทษหรือในลักษณะโทษที่เบากว่า คือต้องลงโทษในฐานที่เบากว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าคัดออกจะลยดี ถ้าคัดออกผลที่จะมีแก่ผู้ต้องหาโดยเขาจะได้เลือกใช้กฎหมายนั้นได้

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าว ว่า ในการอภิปรายว่าจะตัดมาตรา ๕ ออกหรือไม่ ข้าพเจ้าได้เห็นสภาพ

การนี้บางอย่างซึ่งทำให้สงสัยว่าสมาชิกบางท่านจะระงับ ถึงความสำคัญ
 ของสภาฯ น้อยไป ทั้งวิงวอนประยุตต์ที่หาประหารชีวิตใน ๖ ชั่วโมง
 ท่านผู้ประยุตต์ได้แสดงเหตุผลว่าเพื่อจะให้โทษที่ถูกประหารชีวิตๆ ให้
 เร็วๆ เข้า ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเหตุผลเช่นนี้เป็นเหตุผลที่ถูกต้องแล้ว หรือ
 ในทางโน้นเอง ซึ่งไม่น่าจะนำมาใช้ ในสภาฯ นี้เลย ถ้าหากว่าสมาชิก
 ผู้หนึ่งระงับถึงความสำคัญของสภาฯ นี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นควรที่จะถอนเสีย

นายช ยูนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวว่า บัญหา
 ที่เราจะตัดมาตรา ๕ ออกกฎหมายจะมีผลย้อนหลังหรือไม่เพียงไร ใน
 เรื่องกฎหมายอาชญา อาจย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังได้ทั้ง ๒ ประการ
 คือถ้ากฎหมายใหม่มีโทษหนักกว่ากฎหมายเก่า กฎหมายใหม่นั้นก็ไม
 ย้อนหลัง แต่ถ้ากฎหมายใหม่มีโทษเบากว่ากฎหมายเก่า กฎหมาย
 ใหม่ก็นย้อนหลัง ท่านเราจะต้องนึกถึงว่ากฎหมายอันมีผลย้อนหลัง
 หรือไม่เพียงไร เราจะต้องศึกษาว่ากฎหมายอันมีโทษหนักหรือเบา
 กว่ากฎหมายเก่าเสียก่อน เรื่องกฎหมายมาตรา ๓๓ กับ ๓๔ ที่เรา
 แก่นั้นเป็นปัญหาที่ถกม ไม่รีบทำบัญญัติว่าโทษเท่าหนัก เท่าเบา
 เพียงแต่เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตเท่านั้น ฉะนั้นเราจะแปลไม่ได้ว่าโทษ
 หนักหรือเบา ถ้าหากว่าเราจะมาเปลี่ยนปัญหากฎหมายในเรื่องนี้คนเดียว
 ให้แน่นอนว่ามีโทษหนักหรือ เบากว่ากฎหมายเก่าแล้วมาตรา ๕ อาจจะ
 ไม่ต้องมีก็ได้ เพราะถ้ากฎหมายใหม่มีโทษเบากว่ากฎหมายเก่ากฎหมาย

ใหม่ก็ย้อนหลัง ถ้ากฎหมายใหม่มีโทษหนักกว่ากฎหมายเก่ากฎหมายใหม่ก็ไม่ย้อนหลังคงได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เพราะฉะนั้นมาตรา ๕ ก็จะไม่ต้องใส่เลย

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวว่ ข้าพเจ้าเห็นว่าโทษเท่ากัน คือในที่สุดก็ตายด้วยกัน แต่ว่าตามที่มีมาตรา ๕ มาแล้ว ถ้าหวับคนที่ต้องคำพิพากษานับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุดตามมาตรา ๓๔ แต่ถ้ามีมาตรา ๕ ได้ผิดมากมาย แต่ถ้าไม่มีมาตรา ๕ แล้ว คนที่ต้องคำพิพากษานับแต่คำพิพากษาถึงที่สุด เกิดจะต้องพ่วงเอาไปจัดการหมด เห็นว่ามีทั้งดี และทั้งเสียอยู่ทั้งสองอย่าง เพราะฉะนั้นเห็นว่าควรจะมีมาตรา ๕ ได้

ขุนต์มาหาวิทระคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่ ปัญหาที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อกนออกข้อหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ผู้เดินออกเข้าใจคลาดเคลื่อน คือขอทบทวนว่ามีกฎหมาย ๒ อัน เมื่อมีชนมาเช่นนี้ ควรจะใช้อันไหน ตามลักษณะกฎหมายอาชญาอัน ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามาตรา ๘ มาตรา ๘ บัญญัติว่าดังนี้ คือในขณะที่ทำผิดมีกฎหมายอย่างหนึ่ง แล้วเมื่อมาพิจารณาคดี มีกฎหมายเกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่ง จึงให้ใช้กฎหมายอันที่เบา แต่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นไปแต่นั้น เป็นเรื่องที่ได้ริ้วไปแล้ว ไม่ใส่สำนวนทางคดี ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่เกี่ยวข้องกับที่เราจะวินิจฉัยมาตรา ๕

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ท่านมีความเห็นอย่างไร

ขุนสมุทรทิศศักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่่า
ข้าพเจ้าเห็นว่่าคงไว้ตามนี้

นายถนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่่า
ข้าพเจ้าขอประทู่่านโทษ เมื่ออภิปรายฉิด ที่ว่่าท่านแปรญัตติ๖ ชั่วโมง
ความจริงเป็นท่่านขอให้ออมตรา ๕ ออก ขอให้ที่ประชุมโปรดเข้า
ใจตามนี้ด้วย

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า มีญหาคี่จะลงมติก็มี่ว่่า ควรแก้หรือ
ไม่แก้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า มีญหาในชนนมีอยู่ว่่า ตัดมาตรา ๕ ออกหรือไม่ ถ้่าบออกว่่า
แก้หรือไม่แก้ว่่าจะแก้ ถ้อยคำแก้ได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า คือจะตัดมาตรา ๕ หรือไม่ตัด ท่านผู้
ใดเห็นว่่าควรจะตัดมาตรา ๕ น้ออกเสีย หรือเห็นว่่าควรคงไว้ ขอ
ให้ลงมติ

สมาชิกล่วงนมากเห็นว่่าควรคงไว้ เป็นอันให้คงไว้ตามเดิม

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า เมื่อมาตรา ๕ จำเป็นต้องคงไว้เช่นนั้นเพื่อให้อุทกความประสงค์
ตามท่่าพเจ้าได้เสนอไว้ข้างต้นแล้ว ว่่าวิธีการที่ระเขาไปประหารชีวิต

นั้น ถึงแม้ว่าคำพิพากษาถึงที่สุดก่อนวันประกาศใช้กฎหมายนี้ก็ดี ก็ให้
ใช้วิธีเอาไปยิงโดยให้ถูกต้องตามความประสงค์ของฝ่ายรัฐบาลที่จะให้
การนั้นไม่น่าสงสัยของชน การที่คงมาตรา ๕ นี้ไว้ ความประสงค์
ของรัฐบาลก็คงประสงค์จะใช้เฉพาะมาตรา ๓๕ ข้าพเจ้าจึงขอเสนอแปร
ญัตติเดิมว่า ในกรณีที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕ เดิมตรงหน้าที่เดี่ย
วต่อไปเหมือนกันทั้งหมด “มาตรา ๕ ในกรณีที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา
๓๕ บรรดาอรรถคดีที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้
ให้บังคับไปตามกฎหมายเดิม”

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า แปรญัตตินี้ไม่มีผู้รับรอง ตกไป เมื่อ
ไม่มีท่านผู้ใดคิดใจต่อไปอีก ข้าพเจ้าก็จะได้ให้ลงมติ ท่านผู้ใดเห็นว่า
ร่างพระราชบัญญัติสมควรเป็นกฎหมายบังคับได้ โปรดยกมือขึ้น ขอให้
ลงมติ

สมาชิกยกมือขึ้นพร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ได้รับรอง
พระราชบัญญัตินี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายบังคับได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ที่เหลือยกไปวันต่อไป

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๔๐ นาฬิกา

ร.ค. เนตร พูนวิวัฒน์

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

นายมนูญ บริสุทธี

นายบุญช่วย สุกนธมัต

พระพิไลยสุนทรการ

นายจ้ง จริงจิตร์

บุญแกม ปิตยานนท์

หลวงพิพัฒน์พลกาย

ทองกระจ่าง รัชตะวรรณ

ขุนประเจตตรณพันธ์

มงคล รัตนวิจิตร

เลี่ยมต หงสประภาส

ไสว อินทรประชา

ตรวจแก้รายงาน ๒๗/๕/๒๕๗๗

พระบาทสรุทอเลนี

ประธานสภา ฯ

วิจิณ สัจจะเวทะ

นายถิน จุฑะรพ

นายศิริ อินทร

ผู้ตรวจงานการประชุม

หลวงคหกรรมบดี

เดชาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร